

Nepriklausomos laikraštis gėjams ir jų draugams

NR.6

LITERATORES
NACIONAIS DE
M. MACHADO
BIBLIOTECA

Ryan Idol

-Na, parodyk Kalėdų Seneliui, koks tu geras berniukas...

SVEIKI SULAUKE ŠV. KALĖD IR NAUJUJŲ METŲ

REDAKCIJA

JEZUIS

kiekvienam

Tikrai juokinga, kaip nūdienos Respublikonų partijos (straipsnis rašytas JAV 1992 metais, dar tebevaldant respublikonams) ideologai aukština Krikščioniškosios šeimos vertybęs. Pasak šių šiuolaičinių demagogų, Krikščioniškosios šeimos vertybės ypač svarbios tiems, kurie yra tarsi už šių vertybų ribų – demokratams, žurnalistams, feministėms ir maištaujančioms liudinės masėms. Šio sąrašo viršunėje, beje, yra lesbietės ir gėjai, naabojotinai įkūnyjančios visų krikščioniškai šeimai brangių vertybų antitezę. Paradoksai ir tai, kad daugelis šių lesbietičių ar gėjų užaugo tose pačiose šeimose, kurios dabar jiems grąsina. Tiki daugelis jų yra sukūrę savo pačių šeimes.

Nieko nuostabaus, kad daugelis gėjų ar lesbietičių traktuoja krikščionybę kaip priešą. Kiekvienas Kristaus žygis priš gėjų teises, kiekvienas mūsų orumo žaidimas, kiekvienas nuosprendis, skatinantis smurto ektus prieš gėjus, yra „suprantamas“ (paties kardinolo Rotzingerio žodžiai tariant) ir, atrodo, sukelia reikdama atgarsį bažnyčiose tarp tikinčiųjų. Bet kai iš pačių krikščionių vaikai išauga gėjais, tada kyla tévu skauernas ir širdgėla.

Vis dėlto daelis gėjų ir lesbietičių nerusiteikė atiduoti krikščionybės homofobams. Jie plūsta į bažnyčias greičiau su viitimis nei su neapykanta. Per porą pastaruju dešimtmečių šie krikščionys kovojo už tai, kad būtų įsileisti į bažnyčias ir seminarijas, konferencijas. Kartais jieems pasiseka. Tokiems frazė „gejus krikščionis“ nėra prieštaravimės, bet jų tikėjimo faktas.

Tai tokieis Maltas Lourensas išleido žurnala CHRISTUS OMNIBUS (Kristus visiems). Žurnale skiriama krikščionišms gėjams ir lesbietėms. Augęs kaip liberalus metodistas, Lourensas bandė Katalikų bažnyčioje išrauti savo homoseksualius potroškius. Kai tai pasirodė neįmanoma, jis paliko bažnyčią ir ižlaivino troškimus, kuriuos anksčiau tramdė. Tačiau nė viena jo gyvenimo pusė neatrodė visai išbaigta be jis priešingos. Lourensas turėjo sutalkyti savo tikėjimą ir seksualumą taip, kad šie vienas kitą ne neigtų, o papildytų.

Pirmojo CHRISTUS OMNIBUS numerio straipsnis siekiama įtikinti gėjus ir lesbietes, kad jie priklauso bažnyčiai. Pavyzdžiu evangelikas Raffas Bleiras straipsnyje „Biblia – tai tuččia spintelė“ aiškiai parodo, kad įrodymais iškorni tekstai, kuriuos krikščionys

nudoja homoseksualumui pasmerkti, yra visai netikslių. Taip pat naudingas dalykas žurnale yra 10 puslapiai sąrašas visų bažnyčių ir organizacijų, kurios priime gėjus ir lesbietes savo tikrasiams nariams. Laimė, į sąrašą nėra įtrauktos institucijos, bandančios vergalus krikščionis homoseksualus paversi vergalus krikščionims heteroseksualais.

Interviu Lourensas pareiškė, kad jis siekia suderinamu, o ne evangelizacijos. Pirmame žurnalo puslaplyje teigama, jog CHRISTUS OMNIBUS tikslai yra trys: pirma – padėti gėjams ir lesbietėms suderinti savo seksualumą su krikščionybę; antra – padėti mūsų bendrijos nariams sužinoti apie bažnyčias, kurių leidžia mums tapti pilnateisieliais nariais; ir trečiai – panaukinti homofobių krikščionių Bažnyčioje. Trečiąjį tikslą pasiekti ypač sunku, mat homofobių kaip ir kitų atavistinių neapykantos formų šaknys glūdi atmaitimo impulse, kuris tieslog ignoruoja visas racionaliaus tikėjimo pastangas. Homofobi, kuri pateiktas bažnyčiose, remiama tokia pozicija: krikščionybė yra heteroseksualinio vaisingumo kultas. Tai greičiausiai ir yra krikščioniškos šeimos vertybė. Todėl nemanau, kad pastangos paneigtis Biblijos tekstų antihomoseksualinę doktriną būtų vaisingos. Net jeigu kas ir sugerbėtų įrodyti, jog Biblia nesmerkė homoseksualumą ta prasme, kaip mes suvokame jį štandrien, maža kas pasikeistų. Istoriskai susiklostė, jog Bažnyčia visuomet smerkė tos pačios lyties atstovų metę, nora dauguma jos narių tai praktikavo. Šis faktas rodo, jog žmonės valdo primityvesni jausmai nei tikėjimas ar krikščioniškų doktrinų suvokimas.

Vis dėlto homoseksualai daro, ką gali. Akivaizdus gėjų ir lesbietičių įtraukimas į krikščioniškas kongregacijas pagalai privers visuomenę keistis. Gėjal pasugili augs suvokdam, kad nėra vienši ir atskirti nuo brolių tikėjimo. O gėjų nekenčiantys krikščionys turės susitalkyti su tuo, kad tiek gėjal, tiek lesbietės yra tos pačios krikščioniškosios šeimos daliai.

Tokių leidinių pasidomybos labai pagalbės gėjams krikščionims, ieškantiems bažnyčios.

Vis dėlto abejotina, ar to pakanka homoseksualumo ir krikščionybės pusiausvyrai atkurti. Pačia savo esme krikščionybė yra sukurtą atskyrimo principu. Juk Jėzus teigė: „Aš esu Kelias, Tiesa ir Gyvenimas.“

pagal BAY AREA REPORTER
Parėngė Petras Bilskas

Amsterdamas - gėjų sostinė

Daugumai žmonių, niekada nebuviusių Amsterdama, šis miestas turi klumpių, tulpių, narkotikų ir gretos sekso imidžą. Prisiminimai apie paskutinį apsilankymą man padeda „audelioti“ šias nuostatas i vieną kontekstą. Tai irgi atskleidžia išraižą šios vienos dviesią, kažką, kas dero Amsterdamsą tokį unikalų.

Pirmai kartu atvykę į miesto centrą pastebi, jog šis miestas nepanašus nė į jokį kitą; tai nėra padirkas metropolis – transporto judėjimas mieta palyginti nedideli, tame nepametys nė vieno groteskiškai modernaus pastato. Akimirkšniu kyla klausimas: kodėl niekas nesukuba? Kur yra tas hipnotizuojantis ir gąsdinantis česys, kurio tikiesi didmiestyje? Ar įmanoma visiems vienu metu parkavimo alkstelėse prikrinti dviračius ir nulipi nuo jų? O kaip šis senas namas, tiesiog linkstantis į galvę, nevirsta? Ir kiek šių spalvinę būybų yra tokiai, kaip aš?

Po pirmųjų susižavėjimų plūpsnių netrukus darami ramus. Tavo mintys ir veiksmai sulėtėja... tu vaikštini, geri kavą ir dar kartą užkandi, nusprensi uželį į pirmą berną ir tada kontempliuoj, šveiniai traukydamas nosį... Momentaisi nustoji daręs bet kokius judeisius – atspėlaiduoju.

Betgi smalsumas vėl paima viršu. Atrodo, jog „Monopoli“ baras – visai neblogo vieta pradžiai. Kiek vėliau, po šaltų apšalnų suičių ir nedidelių taurių slaus, paduodamų olandų baruose, viskas atsistoja į vietą. Tvyro draugiška ir nearzinanti atmosfera. Žmonės pasinuošę bendrauti su tavim akimis, bet niekas tavęs netrukdo. Jie žino – aš ne olandas, – kažkaip net pats galiu atskirti vletinius nuo turėtų.

Jeigu jau leidiesi į bendravimą, tai atrandži daugybę dalykų, tokiai kaip nemokamos brošūros su žemėlapiais kiekvienoje iš 120 lesbietių ar gėjų susibūrimo vietų, o dauguma olandų kalba mažausiui trūkėti ir yra labai draugiški. Kitas dalykas, krintas į akis – tai, kad Amsterdams – labai senas miestas. Prie miestelio beveik toje kaip kituose didmiesčiuose, o štai centre yra daugybė nuostabų gatvių, gražių ir ramių alkštų, trys pagrindiniai kanalai. Beveik viska, ko tau reikia, gali sureasti šlojo centrinėje dalyje.

Laikas bėga, tu išsiristi patiri ir tai, kas yra laukiniško ūlio scenoje. Rožiniuose kvartaluose akis išvertęs tu konė alpisti nuo šoko. Stabesi, kaip šie žmonės užsidirba pragyvenimui ir kiek kaičių tie lošėjai gali pakelti?

Kodėl atrodo, jog skausmas, pažeminimas ir pralaimėjimas yra tokie svarbūs? Kodėl man sunku priversti žavėtis visu tuo? Visas oras pritinkęs laukiniu homoseksualumu. Jautielė tarsi žiūrovė, jaudrintas, išgąsdintas, ir staiga bandai išlaikinti, ar visa ši

drama yra žaldimas, šou net tose vietose, kur viskas asmeniška, be žiūrovų? Tiesiog nažinal, ar iš baimės pridėti į kelnes, ar nusimovus jas parodyti tiems mėgėjams man padeda „audelioti“ šias nuostatas į vieną kontekstą. Tai irgi atskleidžia išraižą šios vienos dviesią, kažką, kas dero Amsterdamsą tokį unikalų.

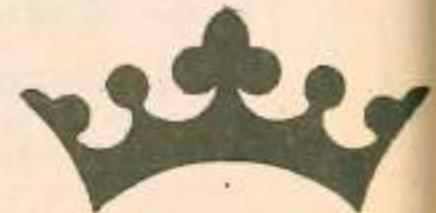
Po kiek laiko tu gržti pro „Monopol“ ir nusprensi apsilankyt „Company Bar“ – tai tampa tavo uželga. Prabėgus keletą dienų nuo atvykimo, įsijungi į ritualinį malonumą nieko nevelkti. Draugiška atmosfera ir geras maistas „Downtown Café“ mesina tave kiekvieną dieną atstoti čia priesiečių (sėdėjimas „al fresco“ Šeštadienio popietė ypač įdomus). Visiškai neitempto ir liberalaus gyvenimo būdas paliečia pačią europėčio dviesią.

Tai miestas, sudarytas iš daugybės komponentų. Bene įdomiausias jų – žmonės. Kiekviena etninė ar mažumos grupė yra reprezentuojama. Ši tarptautinė santarvė išreiškiamasi visiškai europlietišku stiliumi. Daugybė restoranų, narkotinių žolelių turgus, menai, laisvė socializuotis – visa tai subtiliai suderinta, kad prieliklių ir įgalintų susieti tave kokiu nors būdu su aplinkiniais bei aplinka, kuria kartu su kitais naudojosi. Šios nuostatas gina olandų įstatymai, iš čia – pakartomo jausmas, žalmingi tarpusavio santykiai bei moralinis gyventojų žvalumas. Mieste daug gėjų ir jie yra atvirai aktyvūs. Prostitutes gina profesinė sajunga. Nedidelį kiekį „žolių“ galima įsigyti bet kurioje kavinėje. „Sunkeani“ narkotikai yra griežtais draudžiami; saugokites juos perduodenčių – labai galimas daiktas, kad tai persirengę policininkai.

Prie vizito pabaigą tu jau pradedi autoritetingai reikti nuoromę apie šį miestą. Tikiesi, jog į kitą atras Amsterdamo esmę, neskubėdami, atspalaidavę, be nerikalingo susierzинimo. Kaip nuostabiai paslaptį pasilakysi sau popiečio arbata mažytėje šeimose uželgėjėje priešais kanalą.

Amsterdamo žavesi būtina patirti kiekvienam individualiai. Nukeliauk ten vienas ar su mylimuoju, su draugais. Bet nukeliauk! Atsiribok nuo visko, pamiršk laiką, jei nori, nieko neveik. Savitu būdu gėjai čia labai paveikė aplinką. Laisvė, sažinė, asmeninis gyvenimas – štai tos Amsterdamsių būdingos sąvokos, kurios doro ši miestą pačia Europos širdim.

Parengė Petras Biliukas

Audrius Mažuolis

1993 - užu gruodžio 3 - ją 20 val. Vilniuje įvyko pirmojo Lietuvoje gėjų klubo „Amsterdamas“ atidarymas.

Tai ne tik skamba rimtai ir intriguojančiai. Viskas iš tiesų vyko rimtai: pradedant kokybiškais, renginių reklamuojančiais kvietimais ir baigiant, žinoma, pačiu renginiu. Iškart reikia pasakyti, jog „Amsterdamas“ jau neeiliniškai Lietuvos. Pagaliau buvo podoutas smogis įsigalėjusiai „tradicijai“, renginius gėjams ruošti jei ne išėjo miško vidury, mėsto pakrašty, tai bent jau tamsioje, nekūrenamose žemės salėje, kur savaigalai – vienintelė priemonė atskiratytis drebui. Aišku, tai ne tik nubaido lankytojus, bet ir žadina pasamonėje slypių absurdų kompleksą, jog būti gėjum ar lesbietė tikrai yra susikaltimas. Būnant pačiuose diskotekose ir stebint, įveiniasi tariant, ne pačius kultūringiausius žmones, užvaldo gan nūrios mintys: atrodo, jog ši salė ar išėja miške ir yra tokia vieta, kurios ir tėra vertas „taa nelemtas homoseksualistas“, arba tai yra daugiausia, ką šiuo metu galima pasiekti mūsų homofobiškoj visuomenėj. Tad belikdavo dejuoti, jog viskas taip būgai, kad geriai ir būti negali. Kai atrodė nematyti jokių įviesių perspektivos, staiga užburtais raias (akilo). Atsirado vaikinų, sugerbėjusių rastis rėmėjų ir vietą ne kažkar užmiesčio išėjelėje, o miesto centre – senamiestyje, jaukioje kavinėje, dvelkiančioje egzotiškais viduramžiais. Jeikime!

Tik jėjas pasitinka klubo iniciatoriai Volodia ir Eduardas. Jie malonai pasidėjo pirmiausini užėiti į rūbing, kur jau laukia besilypnantis tikras rūbininkas. Klubo Seimininkai neaplenkia dėmesiu nė vieno svečio. Kiekvienam paauskina, kokia programa jo laukia ši vakara. Viduje šiltai, jaukū Maloni prieblaunda veikia ramūnmai. Kitur pasitaikančia varganų garso aparatučia pakeličia kompaktinių diskų grotuvas, kuris skleidžia nuotaikinę muziką, patenkinančią įvairius skonius. Tikras baras su tikru kavos aparatu ir tartingu meniu – ne mažiau svarbiu smulkmena. Buvo dar malonius, kad už baro esanties personais nežiūrėjo į susirinkusius pasiliukyti į kupinės žvilgsniais, o žaismingai aptarnavo pakankamai įnorinčius svečius. Matyt, aplinka ištisė įpareigoja: nesimatė nei „padauginusiu“, nei paimiršusiu bet kokius padorūmo ribas pilietiui, kaip įpresta kitose diskotekose, nors susirinko apie 60 vaikinų, vyru, dėžių.

Kai visos vietas prie staliukų jau buvo užimtos, visus šiltai ir nuoširdžiai pasveikino klubo Seimininkas Vladimiras. Kalba buvo tokia trumpa, jog susirinkusieji, gimus ir augę ilgakalbių balyje, buvo priblokštai ir neiškart pradėjo ploti. Kviesčia prie švediško stalo ilgai nereikėjo, bet ir grūdintas prie jo nebuvę, nes vakinai ėmė valgius ne tik sau, o ir savo draugams ar antrosioms pusėmis...

Vakarui pamažu įsisilubavus buvo paskelbta loterija: kiekvieno svečio bilietas turėjo numerį, o burtai lėmė, jog 32 -asis buvo laimingas – jam atiteko video-kasetę su nauju filmu. Pavyko sužinoti, jog tai tikrai ne „Trys partukai“... Na, o toliau galėjai sau į valias šokti, juolab kad ir muzika ši svyki nedraskė ausų būgneliu. Užtrukusiuji ilgiau laukė maloni stalmenai: norintiems buvo suteikta galimybė parvažiuoti namo mikroautobusu.

Vakaras artėjo į pabaiga. Tilo angliskai – itališkai – prancūzkai – lenkųkai – rusiškai – lietuviškai burmiliai, jaukiamė rūkomajame sklidėsi aromatinį dūmeli...

Ar buvo nesklandumų? Vis dėlto pirmas blynas. Tuos, kurie visur ieško tik trūkumų, esu priverstas nūvili: net reikiaus svedini, pavyzdžiu „Naglio“ redaktorius, buvo priversti pripažinti neabejotinę vakaro sekme. Ir visi vienbalsiai sutiko, jog 15 litų tikrai nėra per daug už tokį puikų vakarą.

„Amsterdamas“ žada kvieсти svečius kai antrą savaitę. Kad „Naglis“ in corpore taps nuolatiniu „Amsterdamo“ svečiu – tai jau faktas. Kas žino, gal čia mes surasimė įdomius siužetus ir laikraščio skaitytojams. Beje, čia bus dar viena „Naglio“ platinimo vieta.

PIRMAS LIETUVOS GĖJŲ KLUBAS

Taigi „Amsterdamas“ laukia svečių.

Ateikite, nepasigailėsite!

O „Naglio“ redakcija nuoširdžiai sveikina

PIRMA LIETUVOS GĖJŲ KLUBĄ

ir linki ilgiausiu metu!

Čia priėjo redaktorius ir pasakė: „Amsterdamas“ – tai dar vienas jodymas, kad exmuoju laiku Lietuvos neberikalingi jokie „judejimai“, deklaruojančiai grafinius žakius, bet nieko neveikiantys. Be to, kur tai matyti, kad pirmoje demonstracijoje, o tik po to rinktų demonstrantų? Nereikia garsių žukų, petičijų, iš nieko nereikalaikimų nieko: savo gvernumą kurkline patys. Steikiame klubus, organizuojame diskotekas, ekskursijas. Juk nevelnui sakoma: kaip pasiklosi – taip išmiegosi. Ne „kaip kačkas paklos“, o „kaip pasiklosi“.

„Skaitau ir akim savo netikiu: negi tai Tu – taip lauktas, išsavytas. Niekada netikėjau, jog sulauksiu tokį laiką, kai galesiu skaitytis apie tai, kas visą gyvenimą rūpėjo, virpino kiekvieną gyvę nerą“.

Vytautas iš Kaino

„Laikraštis mums yra labai naudingas: yra ką pa-skaičyti, ko pasimokyti, o juk apie mūsų gyvenimą tiek maža literatūros. Tikūsi, kad "Naglis, skaitys ne tik gėjai, bet ir visi, kam jis paklus i rankas. Gal ateis laikas, kai žmonės apie mus ims kitaip galvoti, ir čia daug prisideda "Naglis..“

Aleksas iš Šiaulių rajono

„Garbiemas Redaktoriu! Jūs pirmasis Lietuvoje pralaužėte veito – draudžiu Sveikinu Jus su pergalet Pirmasis gėjų laikraštis Lietuvoje – tai šviesulys visuomenės gyvenimui, tai dvasinė atsvara iki šiol vis dar užguitai, jbaugintai visuomenės daili – gėjams. Laikraštį reikėtų atvirai platinti šalies spaudos kioskuose, o gėjams ir jų draugams nesidrovėti jo pirkri.“

Aš išlikinė, kad antikinės demokratinės Graikių kultūros tasa, kai homoseksualizmas dar prieš du tūkstančius metų buvo normalus kazienninis reiškinys, visu savo tauriu grožiu atskleis ir Lietuvos visuomenėje. Juolab kad lietuvių mėgsta pasigirti savo tolerancija.

Aš neabejoju, jog bus įprasta ne tik gėjų spauda, bet kiekvienamame mieste atsiras ir gėjų klubai, tačiau šiandien kažkas turi būti pirmas. Tas kažkas pirmas ir yra gėjų laikraštis „Naglis“. Draugas Jurnas, Redaktoriu, ir tollau bandant išsklaidyti visuomenės prietaritus ir tamšą.

Valentinas iš Klaipėdos

„Jis pažinčių skilties tai man juoktis norisi: visi ieško ištikimų, mylimų, gerų draugų. Norėčiau kiekvieno paklausti – ar patys mokste būti ištikimi, ar mokate myli? Ar gerbiate draugo pasakyta žodži, ar atleidžiat jam paklydimus? Visi ieškom baltasparnių drugelių, o palys vos ne karkysbaltais būnams. Kiekvienas sutiktas – toks pat kaip tu, tad kodėl daugiau atleidi sau nei kitam?“

Aigmentas iš Panevėžio

„Beje, jūs nelaibai stengiate spausdinėti nuogų vyrų nuotraukas, o juo senieji to taip norėtų. Buvo siam savo šeimininkui priivaladavau parmešti "20 centų“, bet jis balsai nusivildavo, jei numeryje nebodavo nuogos vyriškio. O šeimininkas ir vedės, ir proančių turėti.“

Aigis iš Rokiškio

„Man atrodo, kad jūs "surakincote, mus, reikalaujami mokesčio už pažintis. Siolyčiau dirbtai kaip "Express kontakt“, kuris apeirboja tik laiškų persiuntimui. Suprantu, jog mokesčis – jūsų duona, bet pakelkit kiek galima laikraščio kainą". (O kiek galima? Ką mano šiuo klausimu kiti skaičytojai? – Red. pastaba.)

Leonas iš Biržų

„Jei man tolks laikraštis būtu patekęs į rankas, kai turėjau 13 - 14 metų, tai gal mano gyvenimas būtu pesisukęs visai kita kryptimi – daugiau kūrybingesne: juk potraukį vyrams jaučiu nuo pat mažens. Ir tai ne iškrypimas. Tai kitų iškrypelių darbas tave perdinant, pertvarkant tavo jausmus, tavo elgseną. Tai yra prigimimas. Tiesa, būna atvejų, kai žmogėnas patraukiamais ton pusėn, kai jis dar jaunas ir nesuvokia, kaip išlieti susikaupusių energiją, tačiau "pertvarkyti", heteroseksualųjų jaučių, nejaučiantį potraukio savo lyčiai ir pažinusį moterį, mano manymu, bevelk neįmanoma.“

Būna ir taip, kad vaikinas, dar nepažinęs moters, aktyviai santykiauja su vyrais, bet paragavęs kita vaiseius, atsisako senųjų pročių ir net smerkia tokius, koks jis pata nesenial buvo.

Yra ir šimtapcentinių gėjų, kurie pabrėžtinaityčiosi iš „tų pederastų“ (beje, šis žodis dabar – populiarusias kelksmažodis), bet ar tas tyčiojimasis naišuoda jų pačių esmę..“

Aigis iš Marijampolės

„Gimiau ir augau Žemaitijoje. Vaikystėje sunkiai susirgau. Lietuvos gydytojams atsisakius gydyti, buvau parvežtas į namus – mirčiai. Tačiau tėvai išvežė gydytis į Rygą. Būdame ligoninėje susidraugau su valkinu iš Kaukazo. Man sustiprėjus, kai palatoje užgesdavo įviesa, jis ligai man į ausų kažką pasakodavo tol, kol jo išpos surašdavo manęslas, o mūsų rankos susiplindavo. Kaip buvo gera, kai mes buvome palatoje kartu. Vėliau jis išvažiavo. Aš ligėausi jo. Bet daugiau jo nemačiau. Norėjau save sudraskyti. Pasidarbau piltas. Nenorėjau gyventi. Nesupratau, kas man atsitiko, bijojau prasitarti, nėšiau ant širdies didžiulį akmenį. Išėjau laiką jaučiaus tarsi beita varda. Tik apsilankęs pas vieną kaunietį susipažinau su Jūsų laikraščiu. Supratau, jog šiam paseauliye toks esu ne vienas.“

Aistėnas iš Mažeikių

„Buvaus nusprendęs niekam nieko nesakyti, niekam nerašyti, niekai neprašyti... Tik niekada negalvojau, jog neigai galėsi taip didvyriškai laikytis. Koks absurdas... Tikėjaus vienas šią "problemą", kaip nors jveikti ir lyg niekai nežinodamas elti su ja per gyvenimą, nes aplinkui viskas ne taip jau bėsu...“

LAIŠKAI
LAIŠKAI
LAIŠKAI

Tik aš vienas?! Jsimaišęs tarp "normaliųjų", tikėjau-si save nugalioti. Deja, tai tik uždelsto veikimo bomba. Kuo toliau, tuo skaudžiau vduje. Ar ilgai taip galima gyventi... Mano paslapnis jau nebe paslapnis. Per savo neatsargumą netekau draugų. Tiesa, sutikau vieną kitą "savą", bet... Jiems terūpi vienkartiniai romanai, lyg desertas po pietų. Buvo tokli, kuriuos, atrodė, jau esu atradęs, bet vėl prarasdavau tik todėl, jog "astrastoji ramybės sala, priklauso kitam. Nesupratau, kas kartais vykdavo. Tik supratau, kad niekuri nuo savęs nepabėgstu. Nesakau, jog esu nelaimingas. Paprasčiausiai gal aš petis esu neišmanėlis, o gal per daug išrankus ar petis nežineu, ko noriu.“

Vygaudas iš Kauno

„Jei nebūtų melas grynas,
Jei tikėtum manim...“
T. Viljanės „Gelės meninės“

Prieš tris metus jvyko vestuvės: du jauni žmonės patikėjome, kad galime jveikti ištikimą, būti sajungininkais kovoje su viešpataujančiu, kaip mums atrodė, absurdū. Jaučiau, jog esu jai labai reikalingas, kaip oras ir vanduo. Padék man, – girdėjau neištartus žodžius. Tai kas, kad jis – pirmoji mano moteris; tai turėt būt Dievo ženklas. Tai kas, kad visad norėjau turėti draugą – broli kūnų ir siejai nedidelės valios pastangos viską įveikti. Aš stengiausiu ją labai mylioti, tik ta nežymyi įtampa veide, judeisių skubotumas...“

Treja metus nesėkmingesi derėjau su ištikimu, kai bėjau jam: aš ne... man negalima... manim tik... Kur dar individuo teisių ir troškimų nepaisanti masių viešojo moralė, kuri, beje, atsidūsėjusi nesunkiai atleidžia tylios išdavystės ir idėjinė prostitucijos kovoje dėl valdžios ar padėties visuomeninėje hierarchijoje.

Taip, treja metus „Šventai“ melavau. O jis manim tikėjo, įspyojo, svajojo – žodžiu buvo laimingas. Palaiminti nežinantys! Baimė, panieka ir pasišykštėjimas tartum šunys graužė mane.

Vienajkart pasakiau tiesą. Kaip jai skaudėjo „Kodėl?“, – šaukėmas ir malda. Nesigalioti, nemeluoći!

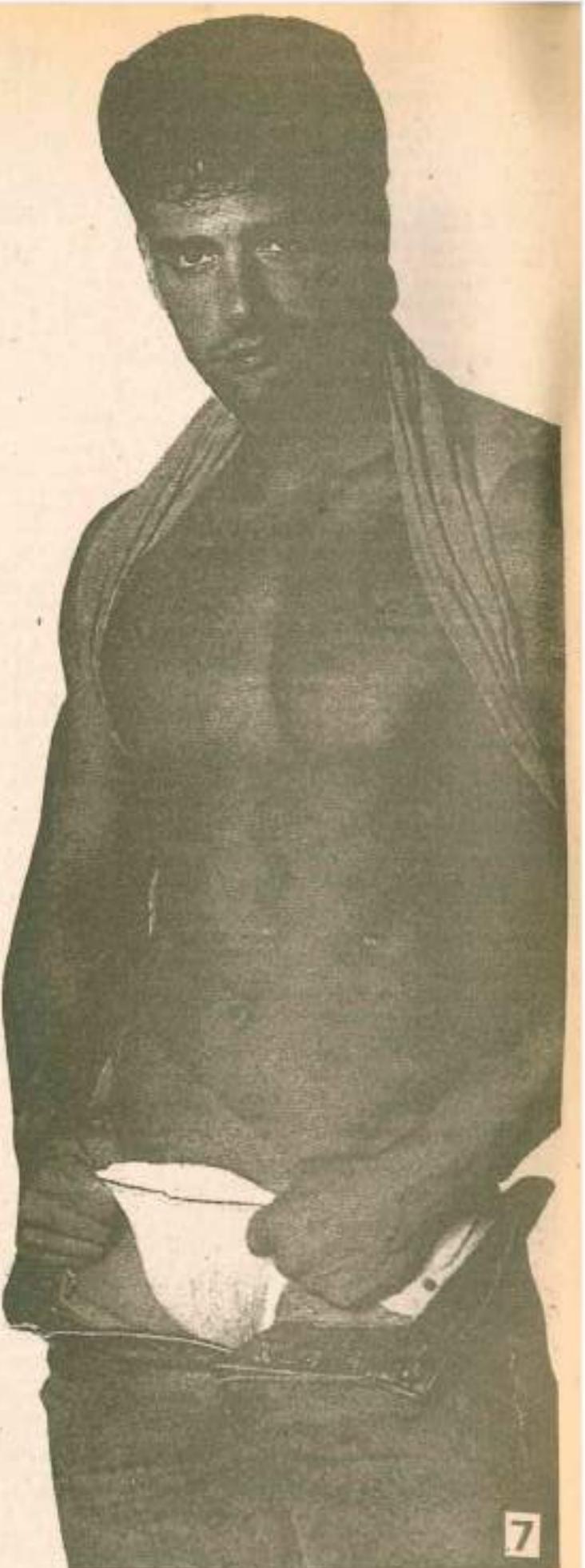
Kitą dieną buvo išūdne ir gera. Aptarėm dvimėčio valko eitšt. Gyvendami atskirai, mes gal dažniau galvome vienas apie kitą nei anksčiau.

„Scenoj mėnuo popierinis pluktis drobės dangumi...“. Mėnuo turi būti mėnuo: ne popieriaus skiautė, ne šokolado kaspis. Antraip iš tiesų – Blanšai gyventi beprotinamys...“

Ričardas iš Klaipėdos

„Mielas Stasys, labiausiai esu dėkingas, kad su Jūsų pagalbe suradau nuostabų draugą, aplie kurį svajojau visą savo gyvenimą. Su juo atvėrem vyriškos meilės pilnatvę.“

Aleksas iš Šiaulių

1984 metais, kai mes visi mūrkojome sastinio haloje, nedidelė Leningrado inteligentų grupė, vedi- na globalinio tiklo - paskelbtą kovą homofobijai vi- suose frontuose - įkūrė gana respektabiliai skambančią „Žydrajā Leningrado laboratoriją“ (Go- lubeja laboratorija Leningrada). Greitai kai kurieis laboratorijos aktyvistams teko atsiuveikinti su prestižiniu darbais, tačiau per daug neikiamos nesikrimto, nes visuomeninė sumanymo svarba užgožė asmenis skriudus. Rodės, jog surriukinimas ilgam palaidojo viltį apginti žmogūkai orumą ir teisę būti savo kūno ūtininku.

Nepraejo né treji metai, kai 1989 -aisiais po žydo- rojo išsivadavimo vėliau susidurė informaciniu leidinio „Tems“ redakcine kolegija, vadovaujama Romano Kalinino, būsimojo pseudopretendento į Rusijos prezidentus. Tikėdamasis gauti kreditų iš už- sienio, Kalininas po visą pasauli garsino būsimajį laikraštį. Tuo pačiu tikslu gimus apie niekada neegzistavusią Maskvos géjų ir lesbietių sąjungą bei Libertinų partiją, nestruktūrinę priedangą, leidusią jam įstatymų iškelti savo kandidatūrą į preziden- tūs.

Precedentas neliko nepastebėtas. 1990 - užu va- sarą beveik tuo pačiu metu Leningrade įsisteigia dvi paralelinės organizacijos - Homoseksualistų gynimo asociacija „Nevos krantai“ (Nevskije berge), veicių įregistruotu miesto merijoje „Sparn“ (Kryžia) vardu bei P. Čaikovskio kultūrinių iniciatyvų ir seksuali- nių mažumų gynimo fondas. Asociacijai vadovavo ekspresorius Aleksandras Kucharskis, o fondui - Libertinų partijos narė, menotyrininkė Olga Žuk, kuriai pavyko suburti pakankamai solidzius ir kūry- bingus gydytojus, rašytojus, dailininkus, aktorius. Deja, dabar organizacinius atžvilgiu visi šie sajūdžiai virto alpinė visuomeninė grupuote, draskoma vidinių prieštaravimų ir intrigų.

Tiesėsaugos sajūdžio lyderis Valerijus Čečidze savo knygoje „Musikalstams Rusija“ rašo: „Žmogaus prigimtis tokia, jog kai kurieis asmenims, bent lai- kinai iškilusiems virš bendarbaudžių, būtina įvertinti hierarchinę sėkmę. Ir geriausiai tai daryti ne vienam, o su keliuose to paties tiklo siekiandžiais asmenimis. Taip susiformuoja kolektivinė hegemonija; iš bendruomenės išskyrė elitas, kurio sarių vėliau jau ne- rinko visi urmu, o jis patas save išsirinkdavo. Dėl to iš „Temos“ redakcijos išejo Vladislavas Ortanovas ir įsteigė naują žurnala „Rizika“ (Risk). Skilimo procesas tuo nesibigė - vyriausiojo redaktoriaus despotaizmas pagimdė dar viena žurnala „Tu“, (Ty). Maža- to, iškurti Asociacija už homoseksualistų lygybę - ARGO bei Gejų ir lesbietių informacinius centrus - CIGL. Ir nusirito įželdinimbei mistifikaciją bangą. Kickvienas, drabystamas priedininkų purvai, sten- gësi išskrovoti prie labdaros išvys patogenų vietą. Daugystydami pažemintų ir nuakriusiu gynęjų vardo lie žydrojo sajūdžio napoleonai ir napoleoni- kai be galėjimo traikių priedininkus, visai pamiršda- mi deklaruotas idėjas ir siekius.

Kaip matome, géjų tiesėsaugos organizacijos ga- lutinai susikompromito. Engiamos socialinės gru- pės psichologija išstomė į paviršiu, deja, pačius negatyviausius jos lyderių visuomeninės veiklos bruočias. Garbės trolikimas, neatsakingumas ir duo- neliavimas kelia ne tik antipatių lyderiams, bet ir skaldo buvusį vienią perspektyvą sajūdį. Pasitikė- jimo tokiai veikėjai kreditas lygus nuliu.

Heitis, manau, tėra viena - reikia keisti poziciją į panalių grupių steigimą, o veiklos taktiką ir strategiją periant iš heteroseksualų struktūrų, nes tik šitaip pavyka neutralizuoti homoseksualius determinantes ir padėti susigrąžinti heteroseksualios visuomenės pasitikėjimą bei supratimą. Labai svarbu tiksliai nu- statyti „žydrojo klausimo“ vietai ir vaidmenį duolai- kinėje socialinėje ir politinėje plotmeje, bei objektyviai įvertinti savo jėgas ir galimybes.

Ar užteka žydrą aktyvistų lyderiams proto ir atsakingumo - parodys laikas.

O kokia padėtis Lietuvoje? Kadangi ūtėje srityje esu iš bei tą nuveikęs ir ak, tad leisiu sau pateikti keletą faktų su komentarais.

1992 metų gegužės mėnesį tokis A. Dainauskas, prisistatantis žurnalistu, sušaukė Lietuvos géjų suva- liavimą, kurio metu buvo patvirtinti LIETUVOS GÉJU IR LESBIEČIŲ ASOCIACIJOS (LGIA) įstaigai. Tuo popieriuje egzistuojanti organizacija savo veiklą baigė, tačiau tariamasis žurnalistas visais varpais pasauliui garsino LGIA veiklą ir akundė savo, neva persekiomo ir engiamo géjų hegemono likimą homofobiškoje Lietuvoje. Pasaulio būta minktiškiai ir greitai jis susikrovė neblogą kapi- talą. Alku - ne dvasis.

Tu pačiu metu liepos mėnesį į Lietuvos AIDS centro po vojažo Izraeliye atvyksta Prancūzijos pilie- tiei... Suomijos Žeraras Sandesės. Jkuriama GÉJU PARAMOS GRUPĖ (GPG) „ŽERARAS IR STA- SYS“. Pradedamas ruoštis pirmasis laikraštis „NAGLIS“ numeris. Išaiškėjus, jog „NAGLIO“ re- daktoriuim bus ne Žeraras, pastarajam dingsta bet koks noras dirbti laikraštje, nes tuomet jis tamso karalystėje (suprask - laukinėje Lietuvoje) netaps išviesos spindulėliu. Maža to, Žeraro pastangų „dėka“ dienos išviesos nekvista bendras Lietuvos, Latvijos, Baltarusijos ir Peterburgo géjų žurnalas „KRISTOFER STREET DAYS“, dėl kurio leidybos jis buvo susitaria su AIDS centro vadovu. Ir čia pagrindinių vaidmenų suvaidino „mesijo“ iš Vakarų ambicijos: „KRISTOFERIO“ vyr. redaktorius per- prates Žerara, stasiakė bendradarbiauti su juo.

Suvokęs, jog Rusijoje iš géjų hegemonus neprasi- muš, į Lietuvą atvyksta Aleksandras Z. Prisistatęs gydytojas, išsidarbina AIDS centre, tiekėja. Perėju- nai greitai suranda bendrą kalbą, ir naujo tandemu pastangų dėka dabartiniame narkomanų rehabilitaci- jos centre vykiosios diskotekos, kurios géjai mini- geru žodžiu iki šiol, nutraukiamos. „Veikėjai“ orga- nizuojia savasias, pasibaigusias girtu striptizi ir duji- siu pistoleto išvias. Kadangi diskotekų organizavimais reikalauja tričio, tai iniciatorių per- simetė į žodinės veiklos frontą (gražbyliavimas AIDS centre - populiariausias žanras, o ypač pri- tarautinė auditorija). Puikiai suprasdami, jog Lietuvos géjai dar negreit išėja iš dvansimio pogindžio, Žeraras ir Aleksandras géjų konferencijose Austrijoje, Vokietijoje ir kitur be sažinės graužties kalbė- jo lietuvių vardu. Deja, šie géjų tiesių „gynėjai“ nepažengė toliau žodinės civilibristikos užtieniuose. Interviu Lietuvos radiui, TV, apaudai - tai jau ne jų veiklos sfera (per TELE - 3 parodyta laida „Mes ne- pakartojam, kol gyvi“, dalyvaujant Žerarui, atskleidė tik paradinę jo ir Slavos istorijos puose). Abu nejautė būtinybės dalyvauti ir homoseksualizmo linke savivaldybėje (žr. „Naglis“, Nr.5). Šie géjų psichologijos „Ziaoval“ konsultuodami géjus, besikrei- piančius į GPG, rodė visišką dalyko neišmanymą, o dažnai net dar labiau komplikuodavo jų padėti.

1993 metų liepos 13 dieną Žeraras, Aleksandras ir dar keli jiems prijaučiantys bando surinkti LIETUVOS GEJŲ PARAMOS GRUPE (LGPG). Charakteringuo detailu - susirinkimas ir protokolavimas vyko rusų kalba. Nors mano draugai ir stengesi už- kirsti kelių perėjų savivalei, rugpjūčio 22 - aja vis tiek įregistruojamas LIETUVOS JUDÉ- JIMAS UŽ SEKSUALINĘ LYGYBĘ (perkrikštijo LGPG). Pirmmininku pasi- skelbia Aleksandras. Ura?! Dabar jau galima Lietuvos géjų vardu kreiptis paramos į pasaulį - juok „judėjimas“ įre- gistruotas ir net neprilausomas. Nuo ko neprilausomas? Nuo AIDS centro? Bet juk LJSI telefonas - AIDS centro sekretorės telefonas. Neprilausomas nuo géjų? Greitiausiai - taip, nes judėjimo iniciatorių neįjaudina géjų problemos, nėšą integracija į visuomenę, galop ir pati AIDS grėmė.

**inter
1.1
cia**

ar stiprybė tik R aumenyse?

tik

R

aumenyse?

Vely 1985 metų vakarą buvę NEW YORK JETS puolėjas Edas Galaheris (jėdo į traukinį, vykstan- ti į Grinvič vilnį. Išeidamas iš namų, jis buvo visiškai girtas, tarsi pripumpuotas vyno. 27 metų atei- tas dar niekada neturėjo lytinį kontaktą su vyrais, nes visada apie tai svajojo. Tokiam gražuočiui kaip jis nebūtų buvę problemų susirasti partneri).

Kita ryta Galaheris, pubuduji savo bute, sunkiai prisiminė praejusių naktį, bet suvokė, jog turėjo seksualinius santykius su vyru. Nepaisant malonumo, kurį patyrė, jis jautėsi parvinas ir kankinamas gėdos jausmo. „Aš buvau garsus Amerikos žokejas, o žokejams netinka intymiški santykiai su vy- rais“, - pasakė Galaheris paskutiniame interviu. Siėpdamas savo susijaudinimą, jis juto, jog nėkam ne- galima pasakoti apie lytinius santykius su vyru.

Po šio įvykio jis išgyveno 12 graudžias dienų. Kai gėdos jausmas nenušilgo, Galaheris iki krauso sumulė save beibolo lazdą. Nusivylęs ir augniuodytas jis nuėjo prie Kensių užtvankos, užsilipus vir- kus ir atsigulęs žiūrėjo į plaukiančius dangumi debesis. Sąmonė aptemo ir vaikinas nusirito nuo už- tvankos tiesini ant betono. Jis liko gyvas, bet susilažė kakla. Po ilgų ir skausmingų gydymo mėnesių sužinojo, jog yra paralyziuotas žemiusis ir likusių gyvenimo dalį turėti invalido veili- melyje. „Man pasisekė, kad iš 28 žmonių, bandžiusių nuo Kensių užtvankos, tik aš vienė likau gyvas. Taigi, manau, man buvo lemia gyventi“.

Galaheris užaugo Veičesterio spygardoje. Aš buvau drovus pauglys, be naudos sugeriantis visus knygines tičias“, - prisimena jis. Trokštamas atskiraičių homoseksualų fantazijų, su kuriomis neldinojo ką daryti, jis grichėsi futbolo. „Aš sukuriau savo kūną tarsi larvus prieš pussuli“ - sako Galaheris.

1976 m. jis tapo Pittsburgh universiteto atleta. „Pittsburgh aš buvau sporto didvyris. Mano smaigis buvo kietas; aš vairuodavau išgeręs; nėkinau moteris. Aš buvau „mėsos kainas“. Bei manė valdė vien- ka sumaištis: kai aš? Kaip man elgtis? Aš verčiau savo gyventi pagal savo pravardę - „Didysis Edas“. Galaherio potraukiai vyrami augo, dar labiau didindamas vidinį konfliktą. Fubolas tapo svarbiu sekso paktatu: „Persirengimo kambarje aš tiesiog troškau sekso su savo komandos draugais. Aš žiūrėdavau į juos geismo kūpiamą žvilginių ir manydavau, kad jie nutuokia, ką apie juos galvoju. Būdami vyrai, fokėjai neturėtų patirti tokį jausmą, ar ne?“

1980 - aisiais baigę universitetą, Galaheris pateko į NEW YORK JETS klubą. Jame išbuvo dvi sa- vaiteles. „Tai buvo palengvėjimas. Maniau, pasėgsiu nuo savęs visam laikui, pabandyti ką nors nauju – ne tik futbolo arityje.“

Paveiktas Džono Lenono lyriko bei dainininko gyvenimo, jis Manhattane pradėjo lan- kytis dainų kūrėjų kursus. Galaheris labai pavelkė Lenono mirčis, ir mirčis įvaldzis greitai tapo pagrindinė jo kūrėjų tema... Aš pradėjau galvoti, jog geriausiai išėtis man patiems ir aplinkiniams - mirčis. Taip aš pabandžiau mirči.

Dabar 35 metų atletas gyvena Veičesterio apygardoje. Jis visiškai invalidas, remia- mas valstybės, ir važinėja specialiai įrengtu furgonu. Karu su Hektoru de Vale, nukentė- jusiu autokatastrofoje (Hektoras vairavo išgeręs), sukėrė savitarpio pagalbos grupę „Gyventi ir klestėti“. Ši grupė stengiasi atraukti pauglius nuo alkoholio ir narkotikų. Galaheris taip pat skaito paskaitas, taip iš- vengti savivaldybių. „Mes pasakojsime, kaip ištrūkti iš nevilties ir pa- sukti gyvenimą kita linkme. Aš sakau klaujytomas: jis galite nugalėti mintį apie savivaldybę ir sukti gyvenimą tokį, kuri mylėsite.“ Nuo 1987 metų Galaheris tapo kabelinės TV interviu šou „Mi- terio Edo užvara“ vedejų ir produseriu. Laidoje išliamos savivaldybių problemos, skatinama savigarda ir pastikojimas savimi.

1989 m. pasirodė Galaherio daina, lyriko ir esté knyga ANOTHER DAY BEFORE I DIE (Viens diena iki mano mirčies). „Aš supratau, kad galiu rašyti apie tai, ka jaučiu, ir galbūt padėti kitiems. Aš esu susiremę su diegeliu dala- lyku, taip pat ir su savo aukščiausiu“. Atletas dabar mano, jog homoseksualumas „tai nėra dalykas, kurio reikėtų gedytis“. Galaheris vis dar pyksta ant sporto, nes „sporto pasaulis dar tebelaičia géjus sportininkus visiškai izoliuoja“ (žr. D. Jakulevičiaus straipsnį „Ar AIDS centro dailiųjų čiuozinių?“, laikraštis „Firmadienis“, 1993 m. Nr.47). Padidrinkite, koki pragarą aš perėjau! Aš sakau jums: esu daug laimingesnis invalido veimelyje nei anksčiau, kai buvau uždarytas tarp keturių sienų“.

Veriai iš GAY TIME
Verė Petras Biliškus

VISUOMENĖ homoseksualizmas ir

I dalis

Varodami terminą homoseksualizmą, turime galvoje sekundinį potraukį tuo pačios lyties žmonėms. Homoseksualizmas būna ir vyrų, ir moterys. Siame straipsnyje kai-siems tik apie vyrus, turinčius šią savybe.

Ačiūdys, kad homoseksualizmas, keliantį labai svarbias psychologines ir visuomenines problemas, sužinėjimais nebuvo labai sunkū. Tačiau taip nėra, nes daugelis dėl išlandinės homoseksualizmą leikyti arba laikymimą, nukrypimą nuo normų, ištirkinimą, nuodėmą, noru pakeisti seksualinį objektą, arba nusakytinu.

Mokslininkai iki šiol reikšia žvairas nuomonės dėl homoseksualizmo kilmę; yra nemaža teorijų ir mokyklių, nukrypimo kilmės traktuojančių labai žvairių.

Kai kurie mokslininkai tvirtina, kad vaikas nuo tam tikro gyvenimo tarpanio patiria dvejopos lyties svyravimą, iš kurių išsivysto heteroseksualus, biseksualus arba homoseksualus potraukis.

Eksperimentai su žvérinėmis parodė, jog kiekvieno individuo smegmenys yra ir „viršuklis“, ir „motorikėl“ centralus; užtenka kiek sudirginti tokį centrą, pavyzdžiu, patino motorikėlą, ir patinas pradedė elgtis kaip patokas; sudirginus patelės viršuklę centrą, jis elgesys paseidaro panėvėjus į patino elgesį (giliai kitas patelės).

Jei kubēsime apie žmones, tai dažnai teigiamo, kad homoseksualizmas atsiranda iš nevykusių auklėjant arba suvedžiojus homoseksualistui. Taip pat paplitus gincytinės požiūrių, kad homoseksualizmas pasireiškia esmeninė, turinčioma priešingos lyties žinių ir peichinių pozymiu. Tačiau tam nėra tvirtų įrodymų. Pasitaiko ir tvirtinādys, kad homoseksualizmui atsiraisti pradedė viena iš trijų priezačių: ligos, kompleksių ir slaptos protesto tendencijos. Tačiau nėra viena: mokslininkai atviri pradžioje kello, priveršianti naujai pažvelgti į senus klaušimus. Bet viena tai padaryti yra ne taip lengva, nes mokslininkai dažniausiai naudojasi homoseksualiai prostutučiai (o šie, kaip žmonė, link vienų padidinti, pagrindinti, paverinti mišiu) arba tuo, kurie, norėdami išsigydyti nuo šio savotiškumo, patenkla miglotus, dažnai nieko bendra su tais naturinčiais.

Seksologas prof. I. Blochas kažkada persižiė, jog kuo nuodugniamu susipažėja su homoseksualizmu ir kuo labiau stengiasi ji pagrįsti moksliniu, tuo labiau jis jam darsosi mīlinge, neaiškinančiu ir neupranciančiu.

Tačiau nesiginklimine į gincytiną homoseksualizmo kilmės problemą, nes jie nieko neduoda. Homoseksualisto sekualiniam gyvenimui pasireiškia jo esmeninės savybos. Priskausmai nuo išlaikymo, elgesio, manierų, kultūros, lieimoklinimo homoseksualistai gali būti ir džentelmenas, ir padugnė. Tačiau kad ir kai jis būtų, jo elgesys, jo aistra, jo sekualinis gyvenimas, – visa tai visuomenė geriausiai atveju bus traktuojama kaip liga, blogiausiai – kaip nuopoliai. Taigi iš šiol yra neginklimine: homoseksualizmas visuomenės nėra sprobuotas.

Homoseksualistai dėl savo komplikuoto gyvenimo vi-sada rizikuja įleivetti į esmeninius konfliktus su aplinkiniu. Todėl dažnai joms patirinkite nervus, o kai kurie išsiraunda psichopedinių bruožų. Susidurdami su esmeninėmis sunkumais, didelė energija dažnai skiria dvilypem savo gyvenimui maskuoti. Jems tenka išgyventi psichinius ir dvesinius ižšūkius. Homoseksualistai žino savo „kitoniškumą“ ir, bijodamas išlaikyti, o išlaikyti – sunilakti persekcijimo, dėrosi nerwingas, prisilgtas de-prasjios.

Homoseksualistai yra pajuokos ir paniekos objekta. Apie juos kuriami įvairūs kandūs pasekojimai ir anekdotai. Negalima nekreipti dėmesio į jų pažintinę vertę, nora, žinoma, jie atspindi sutinčintą tikrovę kreivame pajuokos veidrodyste, – pajuokos, kuri rimbu plaka „išsigimėlius“.

Pasitaiko, kad homoseksualistai be priežasties sumužomi (perteiktas: „Žinoma, pedas, reikia muisti“); tai vienur, tai kitur prieinama net iki nužudymo. Dažnai pasitaiko homoseksualistų žentėjimasis atvejų.

Homoseksualistai – kas jie tokie? Dažniausiai tai didelio intelekto žmonės, kaip minėjome, nukrypę nuo normos, be to, labai jaunūs, su nemaža kompleksų doze. Bet tarp šių žmonių yra ir melagių, ir niekių, ir statiklinė paklūsių visuomenės atstovų.

Homoseksualistų aplinka labai diferencijuota. Vieni savo polinkius pabrėžia, kiti būrys abejingi, o dar kiti – užsidėrė, saugojantys savo paseiltą. Daug kas nustžudo.

Homoseksualistai tarp heteroseksualų apie savę ir savo gyvenimą dažniausiai nieko netinkabla. Ir savo troškimų, jeigu minčiu yra sukuria paseiltą. Jų aplinka, kaip kažkas pašakė, turi maconų organizacijos bruožų. Net savo tarpe jie ištaiko tam tikras paseiltą. Dažnai gyvena nepažinti, kad ir kai būtų tarmautojai, aktoriai, šokėjai, žurnalai, muzikai, mokytojai, dvasininkai ir kt. Norint pažinti jų gyvenimo užkulisiaus, reikia aptapti vienu iš jų, jei homoseksualistų tarpe heteroseksualui yra baveik nėmanoma.

Atrodo, atžojo laikas, kad kreivame veidrodyste atsispindėjus „tessa epis pedus“ būty demaskuota.

Neneigiu, jog diferencijuotame homoseksualistų būtyje yra daug būras, tačiau kiek ten stypi nelaimės, namininių tragedijų: Neperprasti komplikuotos, be to – ir mažai suprantamos tarp „homoseksualystų peseinės“. Kai kuriai elgesys veriasi paseinimku. Bet ar reikia vienai žiūri vienam paseinikti, išlaikyti, diskriminuoti vien už tai, kad jis kitokie seksualiniu požiūriu?

Homoseksualistai dažnai naudojasi valkinu – prostitucių paslaugomis, gana dažnai krečia partnerius. Kai kurie demoralizuojasi nepilnamečius. Tačiau jėgu subrendę heteroseksualas suvedžioja nepilnametę merginę, tai ar gelima galvoti, kad visi esančių heteroseksualų yra nepilnametės, suvedžiojate? Tačiau visuomenė dažnai per homoseksualų vienėtų prizmę nori ižbūrėti ir mati visą jų kolektyvą.

Uželminėme aplie neudojinėjai valkinu – prostitucių paslaugomis, o žinoma, kad homoseksualistai meilė nėra pradusiai idealus pagrindo, ūži žmonės išlikti jauniores dirbtas draugo. Kaipgi buomet auderinti tokį subtilius klausimą su „pirkimo – pardavimo“ aktu? Meilė yra graži, meilės grožis ir žveveys suteikia prasmę praeinančiam, išlaikinam gyvenimui. Vis dėlto tokį žvevejai gali turėti jaučinius homoseksualistui sambūkis su „laikinu, nestaliniu, ateinančiu“, pas j, labai dažnai heteroseksualiu valkinu, kuris kai kada turi net keletą panailių klientų? Juk tas valkinas dažniausiai būna šaltas, su išskalčiavimais. Jis atneina „dirbtą“. Iš tiesų reikia būti homoseksualistui norint teme šaltame, abejingame valkinje ižbūrėti avo... evezoniu voet.

Abu tur kitus kriterijus, kuriais vadoveaujasi. Žiūrėti iš šalies, tokie „sandėliai“ yra už pirmąsias pirkta draugystė, nes atsinao valkinės dažniausiai gyvena homoseksualistai ašakata. Tačiau homoseksualistai šiu valkinų nelaiko proleitūnėmis. Jie įsmeigia homoseksualinė prostitutė – tai samuo, kurį „sumedžioja“ kito arba kuris patė į „susimedžioja“ tuščio, pirtyje, kuris einas su kleikvianu, kurį

viso lengvo uždarbio noras. Atsinao valkinas yra jo mylimasis.

Tačiau nelaimė vis dėlto stysi kitur. Nelaimė ta, kad vyriliko tipo homoseksualistai dažnai savo mylimajį apdovanoja giliu jausmu. Tačiau šis mylimieji dažniausiai žiūri į tai draugystę arba abejingą, arba geilesi atveju vyresnį apdovanoja prisirūpinti. Homoseksualistai telkstosi su savo daila. Jei prima mėlės surogatą kaip meilę. Cia jums padeda svejonių ir fantazijos pradės, kuris šiu žmonių daug ryškesnis negu heteroseksualus.

Dideliuose miestuose yra po keletą vietų, kur tarsi pasauliščiodamai renka homoseksualistai, bet tai nereikia, kad visi lanku tuo vieta. Kai kuris į čia atsina iki šiame. Kitaip jau į kraują įauga įpročiai, kad reikia apsaukti tokį „ratą“. Dar kiti stebi, kai iš jaunimo ir kaip dažnai paafrodo „gastroles“, kad atsityje galėtų išvengti pažinties su jais. Dauguma atsina, turėdamas išlikti tikslu „nutverti naują preke“. Į čia atsina valkinas, kuris ieško pelno. Visi jie maskuoja, kad pažulinis žmogus yra nepažintu. Elinis miesto gyventojo, o juo labieji atvykėliai, gali keletą kartų išvalikdinti miesto homoseksualistų susitikimų vietas ir nepažeštėti to, kas čia dedesi.

Taip yra dideliuose miestuose. Medžiose homoseksualistai kremtasi dėl savo nelaimės, yra priešakiniai prieto gyvenvietės ir kankinias, kad nėra su kuo pasidalyti savo rūpesčiai, kad negali né valandėles būti patys savimi. Juos apima sielvartas ir baime, kad kada nors jie gali pristigti stiprios valios, kuri „normalių“ žmonių aplinkoje padeda jame būti „normaliom“. Žmonės.

Daugelis homoseksualistų neišnaudoja statistikinėmis pažintinėmis, bet užmezga ryšius tarp savę, susiranda partnerius tarp žmonių, turinčių tuos pačius polinkius, ir

gyvena dviese pavyzdingais, nepriekaitingais. O visuomenė, nežinodama šiu problemų, visiems be išimties yra tradiciniai netolerancių.

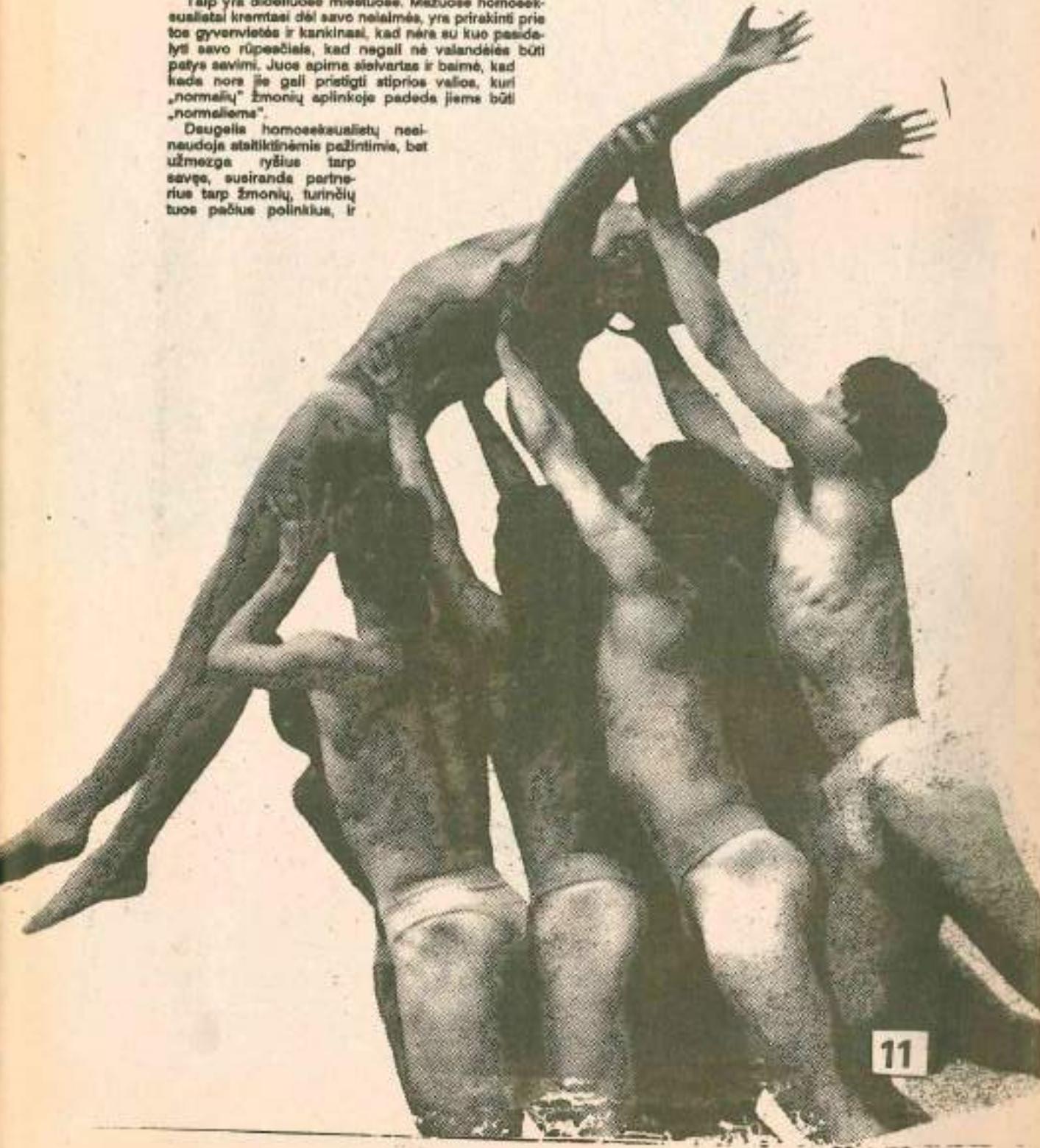
Mūsų visuomenės neigiamas požiūris į homoseksualistus yra sukeltas tolerancijos stokas, o šis nulemia iškreipta informacija. Visuomenė emerkia homoseksualistus, o dar primityviai šios visuomenės sluckianai juos persekiuoja, tyčiosi, šantuoja.

Dažnai heteroseksualai menori žiūrėti į „išsigimėlius“, nes žiūrėti žiemos, neturi valgyti ir viliavės nėrų...tokių rūpečių kaip jie. Tačiau jie nežino, kad „išsigimėliai“ turi savų rūpečių, kad juos kaičiai kankina vienatvė, kad konspiraciniu būdu „išgytoji žiūmė“ vis daugiau ir daugiau reikalauja nervinių įtampos. Gelyklenas „normalius“ vyriliai aplinkiniams gali pareikšti, jog myli liešą arba apkūnį, gręžia arba būsiai moterį, ir visi tai neamerkia. Kiekvienas heteroseksualas gali merginą viseit už parankes, apkūnti, bučiuoti gatvėje ir niekaus nepasmerkti. Tačiau „kitos struktūros“ žmonės, kad nebūtų demaskuoti ir negauti iškrypalo verdo, parsivedę partnerius, pri-verdi siepti savo namuose.

(Pabaiga kitame numeryje)

14 lenkų kalbos vertė S. Akelis

TADEUŠAS
GORGOLIS

Sonatas
 3 10 17 24 31
 4 11 18 25 30
 5 12 19 26 29
 6 7 15 22 27
 7 8 14 21 28
 8 9 16 23 25
 9 17 24 31 30
 10 11 18 25 29
 11 12 19 26 27
 12 13 20 27 30
 13 14 21 28 31
 14 15 22 29 30
 15 16 23 25 31
 16 17 24 27 30
 17 18 25 28 31
 18 19 26 29 30
 19 20 27 30 31
 20 21 28 31 30
 21 22 29 30 31
 22 23 25 28 31
 23 24 27 30 31
 24 25 28 30 31
 25 26 29 30 31
 26 27 28 30 31
 27 28 29 30 31
 28 29 30 31 31
 29 30 31 31 31
 30 31 31 31 31

Balandis
PATK DSS

Seguaz

Birželis
27
28
29
30
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30

Línea	25	26	27	28	29	30
4	18	19	20	21	22	23
14	15	16	17	18	19	20
4	5	6	7	8	9	10
1	2	3	4	5	6	7

Rugpjūtis
29 30 31
28 27 26 25
26 25 24 23
27 28 29 30 31
28 27 26 25
29 30 31 32 33

Rugsėjis	26	27	28	29	30
5	12	19	26	23	24
6	13	20	27	25	26
7	14	21	28	26	27
8	15	22	29	27	28
9	16	23	30	28	29
10	17	24	1	2	3
11	18	25	4	5	6

Spanis

3	10	17	24	31
4	11	18	25	32
5	12	19	26	33
6	13	20	27	34
7	14	21	28	35

Syphilitis

1994

adis

K ita Č alis

(Pabaiga. Pradžia Nr.5)

/Eriko niujorkiečiai draugai, tarp jų Vivaldis, tiesiogiai nepriklauso homoseksualistų grupei, nors kada, ankstyvoje jaunystėje, susipažino su šiuo gyvenimo būdu. Tačiau visa tai nekludo Niems Emožėmė bendrauti su Eriku kaip su senu bičiuli. Bet praeitis kai kada atbunda ir juose. Vieną vakarą Vivaldis atsiduria su bičiuli Haroldu viename kambarėlyje. Naktis. Abu guli lovoje./

Vivaldis užsimerkia. Ant krūtinės pajuto uždėta ranką. Pramerke akis ir išvijo Haraldo veidą – iškreiptą kančias, išvagotą raukšlių, išbalusį ir apčiujuojančią garbanotą barzda. Nors ir keista, jis veidas priklauso jūniam vaikiniui.

Vivaldis žiūrėjo į vaikiną nustebęs, gredžiamas įsmigto Haraldo žvilgsnio. Jis nepakelė išo žvilgsnio ir nusiuko, priglaudamas Haraldo galvą prie savo krūtinės.

– Nusiramink, drauguži, – prabilo po valandėlės Vivaldis. – Neveria. Nieko iš to neišcis. Tai buvo labai seniai.

– Kas buvo, labai seniai?

Vivaldžio lūpas iškreipė bypsena, primenantį rūndą. Užplūdo seni prisiminimai apie lytinį gyvenimą, apie susitikimus ir suotykius gatvėse, sporto klubų rūbinėse, automobiliuose. Šaltas kaip ledas, sustingęs savo viduje, jis jautė ant savo krūtinės Haraldo galvą, ant savo lyties organų Haraldo ranką, ir vaidzavosi, kuo vija tai gali baigis, svajojo apie vyriškio lūpas, vyriškas rankas, lyties organus. Juk reikartais gatvėje jis susidurėjo su kokiui nors vaikinu, kuris dažnai jam primindavo jaunesnį Stivo broli; pažegdavo į jo veidą, pečius ir jį apimdavo pagunda. Bet paskui susivaldydavo, žinodamas, kad tai negali tureti jokios reikšmės.

– Suprask mane, – tyliai kreipėsi Vivaldis į Haroldą. – Aš tave nevarau. Bet su vaikiniais senisi nebeuzsiminėju. Dabar mane domina mergino. Gaila.

– Ir nieko iš to neiseis?

– Norėčiu, kad neiseitų.

Haroldas nusijuokė.

– Man taip pat gaila, – atsiduso Haroldas ir po valandėlės pridūrė: – Ar galima kitaip pagulėti su tave?

Vivaldis prispaudė jį prie savęs ir užsimerkė. Kai praverė akis, Haroldas jau miegojo. Vieną ranką jis laikė uždejės ant Vivaldžio blauzdos. Vivaldis atsikėlė į nuojo prie lango.

/Vieną vakarą į Eriko kambarėjį ateina senas jo būčiulis ralytojas Vivaldis. Jis puikiai žino Eriko gyvenimo būdą./

Abudu jėjo į mažą aktorių kambarėjį. Degė naktinė lampė. Eriko pradėjo tvarkytį išmetytus daiktus, paskui išmėtė dvi taurės, įpytę viskių ir atsisėdo į fotelių sėdėjus, ant kurios išsišiešė Vivaldis. Eriko žiūrėjo į avo taurę. Jo aukšinės plaukai blyžgėjo tempos žvėryje. Staiga jis nusijuokė ir pakėlė akis į svečią:

– Ar žinai, kad anksčiau aš tau pavydėjau?

– Gal išprotėjai? Ko gali man pavydėti?

– To, kad esi normalus.

Vivaldis atlošė galvą ir nusivakojo.

– Pataikavimais, vaikeli, toli nenuvažiuosi. O gal tai tik subili užuominai?

– Tai ne užuominai, – raimai atsakė Eriko. – Bet dešer yuodžiuoci, kad nereikia tau pavydėti.

– Tau galva susiuko! Lygiai taip galėčiau pavydėti tau ir aš. Darai ką nori. Tiesą sakant, kai kada norėčiau pahandyti, kaip ten atrodo. – Nusijuokė ir po valandėlės tylos pridūrė: – Bet kiekvienam skirtas savas kelias.

Eriko buvo labai rimtas.

– Sakai, norėčiau pahandyti... Aš norėčiau nebandyti.

– Matai, žmogui nebūtina kiekvieną kartą jis mylėti, gulant su tuo nors į lovą. Nebūtina jis mylėti, norint patirti romanzą.

– Nebūtina, bet jeigu kažkada buvai jis mylėjės... – Eriko nutilo, išziūrėjo į taurę.

– Aha... Supranti, – atsilepė Vivaldis.

Eriko išejo į virtuvę ir grįžo nešdamais ledų, kurios sudejo į taurę.

– Jau daugelį metų galvoju, kad vieną rytą atsibūsiu ir būsiu susikratęs visų kančių, blaškymosi ir niekada daugiau manęs nepakės joks vyriškis, joks vaikinas, joks vyriškas lyties atstovas.

Vivaldis paraudo ir užsimerkė.

– Na ką gi, o aš nesu tikras, kad kada nors manęs neužsves koks nora vaikinas, kaip tai atsitiko Tomo Mano „Mirties Venecijoje“ heroju.

Eriko taip pat užsirūkė į užsidejėjo koja ant kojos.

– Matai, žmogus turi būti ištikimas tam gyvenimo būdui, kurį jis praktikuoja. Priešingu atveju jis negyvens taip, kaip to nori, – akimirkai nutilo, o paskui pridūrė: – arba kaip to norėtu. Žinai, moteris gali kai ką duoti... – Eriko atsikėlė, priėjo prie lango ir pro žaliuzių plynėjė pažvelgė į gatvę. – Aš niekada nejaučiau tokios audros, tokio nerimo, kaip... kaip teko patirti su keliais vyriškiais. Supranti? – Jis atsigrežė ir raimai pažvelgė į Vivaldi.

– Manau, tu teišus... – atsakė Vivaldis. – Gal ir taip – ir šiuo prisiminė naktį pastogėje į Haraldo ranką. – Aš galėčiau su vyriškii tiki tuo atveju, jeigu jis mylėčiau.

Nefilinė, Vivaldi, ar išsklus palyginimas, – liednai nusijuokė Eriko. – Seknas – tai velnišio išmonė. Matai, jeigu su kokiui nora tipo eitum į lovą tik todėl, kad jis norėtų su tavim pergiūti, tam nereikia rodyti iniciatyvos. Jis viską suveikia. O pasyvumo perspektivą suvylioja ne vieną vyriškį, net daugumą.

– Tiesa? – Vivaldis gurklielėjo viski, paskui žvilgtelėjo į Eriko, nusijuokė ir atsiduso. – Žinai kaip seni? Tavo pasakojime viskas atrodo velniškai išnėr.

Eriko atlošė galvą, patraukė pečiai.

– Taip atrodo aš mano poziciją, – prabilo Eriko. – Būtų malonu finoti, kad kažkur kažkam gyvenimas ir mėle klostos lengviau negu man finonai.

Kambarėje išvilespatavo ledinė tyla. Du vyrai pasikeitė agresyviais žvilgsniais. Eriko akyse glūdėjo klasimai. Vivaldis nuteido akis.

– Na ką gi... – Vivaldis pirstais pabarbeno į durų staktą. – Tikroji veikla čia gali būti tik tarp vyro ir moterės.

– Ar žinai, kad anksčiau aš tau pavydėjau?

– Gal išprotėjai? Ko gali man pavydėti?

– To, kad esi normalus.

Vivaldis atlošė galvą ir nusivakojo.

DŽEIMAS BOLDVINAS

teries. Bet ir tai tik fiziniu požiūriu. Tiesa? Be to, iš ūkininko papildo vaikai. – Vivaldis pažvelgė į Eriko.

Aktorius nusijuokė:

– Meilė, mano seni, visada atras kelius. Aš nieko nebūsiau apie tinklelių ir aciūnų, ar gyvenimą panalus į tinklelio kamuočių. Tau gal ir taip. Mano auomone – ne. Jeigu pradėjom kalbėti apie vaikus, tai vaikų galima padaryti per penkias minutes. Ir čia nereikia jokios meilės! O, jėgų visi vaikai, kurie gimsta, būtų meilės vasisius rezultatus... Mano brangus! Koks nuostabus būs mūsų passulai!

Vivaldis pajuto širdies gilumoje neapycinta ir pradėjo kovoti su ja.

– Nesuprantu, – prabilo jis, – ar tu nori visus pasivaidoti tokiai nelaimingais, kaip pats, ar tie visi iš tiesų tokie nelaimingi.

– Blogai suformulavai, seni. O tu ar esi laimingas? Šis klausimas, kaip matai, neturi niecko bendra su mano gyvenimu, su mano mąstysena, su laime ar nelaimė. Sakyk, ar esi laimingas?

Klausimas pakibo ore tarsi dūmų kaspinišlis tarp Eriko ir Vivaldžio. Vivaldis stengėsi širdies gilumoje surasti atsakymą. Jis buvo išsigandęs, o kai pakelė akis, tokia pačia baline išvydo ir Eriko veidą. Valandėlė žiūrėjo vienas į kita. Paskui Vivaldis prabilo:

– Aš myliu Idą. Kai kada viskas atrodo puiku. O kai kada – ne.

– Aš taip pat myliu, – po valandėlės atsilepė Eriko. – Jo vardas – Yvas. Jis greitai atvyks į Niujorką. Šisadien gavau jo laišką.

Eriko atstojo, priėjo prie stolieto ir, svertęs scenarijų, išmės voką su oro pašto franku. Jo veidinis akimirkšnas pasikeitė. Perskaityt laišką, paskui pažvelgė į Vivaldi.

– Kai kada tarp mūsų taip pat viskas būna gražu. Kai kada – ne, – pasakė ir atsisedo. Numetė laišką ant lovos. Jei viešpatavu ilga tyla, kurios Vivaldis nedrįs nusupunktui.

– Matai, – prabilo Eriko, – kažkada galvojaus apie prieglobstį... Tai faktas! Galvoju apie netolimą prieglobstį, apie jį galvoja ir Yvas, jis už mane gerokai jaunesnis. Bet aš negaliu pamiršti, kad jis mane paliks ir kad tu manę palikti, nesidamas tapti vyriškiai. Toks dešnis.

– Tu norėjai pasakyti „norédamas tapti savimi“, – pataise Vivaldis.

– Taip.

Vėl išvilespatavo tyla.

– Nieko nepadarysi, – pagaliau prabilo Eriko. – Aš galiu ji tik mylėti ir iš eamės negaliu apgaudinėti savęs, kad myliu kažką kitą. Aš nieko negaliu duoti iš tų, ką eau gavęs. Niekiu daugiau nieko puikessuo ir negausiu. Tugiu gyventi tik taip ir turiu mokyti iš litokio gyvenimo. Ar vciai tai turia kokią nori prasmę? O gal aš eau pamiršę? – Jis žengė prie virtuvės durų ir su ašaromis akyse pažvelgė į Vivaldi. Paskui vėl ausigrežė: – Tu esi teišus. Aš niekam netinku. Neveria galvoti.

Vivaldis puolė ant lovos. Veidu iškiliaubė į patalynę. Jo ilgos rankos nukaro iki grindų.

– Ką dabar darysi? – Vivaldis parodė į laišką, gulintį ant lovos. – Kada turi atvykti Yvas?

– Maždaug po dviejų savaičių... Gal truputį anksčiau, o gal ir vėliau...

Už langą pasigirdo žengsniai ir balsai. Eriko pažvelgė į gatvę.

– Matyt, jau uždarinėja baras.

– Aha... – pritarė Vivaldis, atsiėmės alkūnė į lovą ir išveigdamas iš tinklelio. – Eriko, juk žmogus savyje taip patinka. Kaip gyventi, jeigu nėra ko mylėti? Kaip gyventi, jeigu myli?

Eriko tylojo. Gelsvoje žviesoje jo veidas atrodė nuostabai bekūnus. Vivaldžiu rodėsi, kad jis regi pomirtinę kaukę.

Gatvėje vėl pasigirdo leuksmai. Eriko užgesino žviesą, pakelė laišlį ir atidėrė į langą. Vivaldis taip pat išsiliepsė pro langą. Bet gatvė jau buvo tuščia.

– Kada mačius Rufą paskutinį kartą... – pradėjo Vivaldis ir staiga netilo.

– Aha...

Pasiitraukė nuo lango ir vėl atsisedo ant lovos. Vivaldis prisiminė skurdų kambarį, Leono skaras, Rufą su peiliu rankoje. Atrodė, kad nuo tos dienos praslinko daugybė metų. O iš tiesų buvo prabėgę tik keli mėnesiniai.

– Nickam to nepasakoju, – tėsė toliau Vivaldis, – ir nesuprantu, kodėl tau pasakoju. Kalbu apie paskutinį kartą, kai mačius Rufą... Gyveno dar su Leonu... Prasidėjo nesutartimai. Jis grąsino mane užmušti. O paskui, jau ryta, kai buvė ir atsigulė, išžiūrėjau į jo veidą. Gulejo ant sono ir tvelgė į mane. Aš ausirengau ir nutariai permiegoti tame pačiame kambariye. Bijojaus palikt. Rufą vieną. Dar kuri laiką jis žiūrėjo į mane, o paskui užsimerkė ir ausigrežė į sieną. Tuomet mane apėme keistas jauamas. Atrudė, Rufas sori, kad jis apkabintu, priglaustu ir būtų ta naktį roks flogus turėjo būti vyriškis. Atsigulau į lovą ir visą laiką galvojaus apie tai, išžiūrėmas į Rufo pedius. Kambariye buvo tamu knip dabar, o aš gultėjau aukštūninkas ir iki tyro nesumerkiau akyjų. Nežinau, ar jis miegojo. Bandžiau išpėti iš jo kvėpavimo, bet kvėpavimas buvo prisiopintas, su pertrūkia. Gal jis nevejo koki noro košmarą? Aš mylėjau Rufą. Aš nesuprantau, kad jis mirė, o paskui, kai jau nebuvu, džiau prisimindavau tą naktį... Keista, ar ne? Galvodaun ir esbar galvoju, kai buju įvykę, jeigu jis būčiau apkseincis, pri-glaudė. Bet tuomet baiminau, kad jis gali nesuprasti, jog čia... tūk mėlis. Mėlis! Be jokiu išskaidavimų. Dievė manol. Kad jis jau nebuvu gyvus tarpe, pagalvodavus, kad gal būčiau išgelbėjus Rufą, jeigu būčiau išdrėjus augalėtai lovoje susidariusių nuotolių tarp manes ir Rufo. Jeigu būčiau jis apkabinės, priglaudės... – Vivaldis pajuto per skruostę riedančias alyras. – Ar suprant, apie ką aš kalbu? Nickam to nepasakoju, bet gyvenau su tuo vieninteliu jausmu ir... Nežinau. Nieka kada serausiastėkymo.

– Nežinau, – pakartojo jo žodžius Eriko. – Nickada nesuprantau. Aš būčiau jis apkabinės. Bet ir tai nebūtų padėje. – Ir atsisedo ant lovos greta bičiulio. – Ilgerai kavos?

Vivaldis nusiraunkė alyras.

– Ne, gana! Geriau išgertimė po stikelių. Pažiūrėsime, kaip alyja. Ką?

– Tebūniei taip.

Jis nusidaužė stikeliu, bet Vivaldis nutvėrė Eriko ranką.

– Eriko... – jis žveigė į jį savo tamsoiomis akymis ir išpose žaidė lengva bypsena. – Man gera, kad tau pasipaskojau. Šiuo patikti niekam kitam nebūčiau pojėges.

Eriko savo deilnas apglėbė Vivaldžio veidą ir palengva, išveddamasis, iš

Ialia Vivaldžio. Galvą padėjo jam ant krūtinės ir užmigo..... Vivaldžis sapna vo, kad bėga, bėga, kažkokia pažiūtama vietoje, bet negali prisiiminti joje pavadinimo. Akmenutės vietovė. Lietus čiažo jam veidą. Vivaldžis bėga ir kažko iško. Prieš save pamato suktą sienu. Akmenutės sienu. Sienos viršuje spindlūduoti stiklai. Bėga per lietu, bet jis užmiršto... Ką užmiršto? Kažkokia pažiūtė. Sunkių sienuodamas, jis pasiekia sienu. Sakruviantis rankomis kabinasi į akmenis, bet akmenys sildūs ir negali- mą į juos įsikibti. O lietus pilis.

Vivaldžis žino, kad priešas čia pat, užrankaly. Nedejsta nesigrečti. Jis prisipsaudžia prie mūro. Užmiršto... Ką? Kaip augalėti priešą? Staiga išgirsta klarnetų ir būgnų garsus. Orkestras groja nepažiūtamą bliuzą. Kur ida? Ji galėtų ji išgelbėti. Bet Vivaldžis pajuto tvirtas rankas ir pamatė keršlio pilnį Ruto veidą. „Drąsiau – laukia Rufas. Aukštyn!“ Drąsio rankos ji pakelia ir netrukus jis pakyla aukštyn, aukštiau už Rufą, kada iš stovėjovo veijyje ant tilto, žvelgdamas miščiai į akis. Vivaldžis žinė. „Bet kaip visa tai nuostabu! Kaip stebuklin-

gė!“ Pasalansavo ties košmaro riba. Kokis šito meilės ritmo amžius? Kaip giliai jis įsišaknijęs į bekūnų laiką, į jo dalyvius? Vivaldžiui atrode, kad jis iš bedugnės pakilo į erdvę; atrode, kad iš dengaus tolui jis žveigia į savo būrdies gelmes. Vivaldžis žinė. „Bet kaip visa tai nuostabu! Kaip stebuklin-

gė!“ Saps balansavo ties košmaro riba. Kokis šito meilės ritmo amžius? Kaip giliai jis įsišaknijęs į bekūnų laiką, į jo dalyvius? Vivaldžiui atrode, kad jis iš bedugnės pakilo į erdvę; atrode, kad iš dengaus tolui jis žveigia į savo būrdies gelmes. Vivaldžis žinė. „Bet kaip visa tai nuostabu! Kaip stebuklin-

gė!“ Ar dabar Eriks, guliėdamas ant jo, verkia ir meldiasi be žodžių? Kažkada Rufas patyrė tą patį. – lygiai taip blaškėsi ir rankė. Rufas... Rufas... O gal jis jautė kitaip? Bet kaip? Ir kaip visa tai jaučia Eriks? Vivaldžis norėjo ji paklausti, bet pajuto, kad skėsta tarsi į jūros gelmes, grimzta ir vėl iškyla į paviršių. Klausėsi savo paties duslau, įkaitusio alyvavimo, kuris jis pasiekė iš kažkokių tolių. Klausėsi lietus barbenimą į langą. Ir staiga išeikė. O Rufas? Juk jis irgi išnabdėjo nuostabinių džiaugsmų. „Neužmukt manęs, Rufas! Meidžiu tave... Juk aš tave myliu!“ Staiga išvysta nuostabi permaina. Rufas guli žaliajo, išlokečia rankas, norėdamas jį apkabinti, ir tą skimirką, kai Vivaldžis pojunta jo žvelnų apkabinimą, sapnas sudėžta tarsi stiklinę taurę. Vivaldžis girdi lietus barbenimą ir staiga grįžta į tikrovę. Jis pojunta savo į Eriko kūno kvapą ir pamato, kad Eriks prisiglaudė prie jo, o jis – prie Eriko. Ant krūtinės ir kaklo jaučia žvelnias Eriko lūpas.

Atrodo, kad sapsnas tėiasi tojau. Vivaldžis pajuto begalinį liūdesį, kad sapsnas baigėsi ir tenka sugrįžti gyvenimui. Vėliau įtikino save, kad sapsnos vizija realizuosi, kad jis įgyvendino seną savo geismą. Išsigando, susijaudino ir bandė išloškinti. Vis dėlto nepajégė – ir nenorėjo, buvo jau vėlu. Nutart nepažeisti akių ir todėl nesiunti išskomybės už tai, kas vyko. Eriks prisipsaudė prie jo ir... ir netrukus geiamas atrodė kelius į viciuočių vaikino gultą. Dabar per vėlu, dėkui dievui, per vėlu. Pravėrė aki. Eriks žveigė į jį, truputį išpydėdamasis. Ir išypensia skimirkamui įtikino Vivaldžiui, kad Eriks jis myli. Eriks jis iš tiesų myli, pastyręs atiduoti jai viška, kai jis parciai- linus. Lengviau atsidusęs. Vivaldžis stipriai prisipsaudė prie Eriko. Tai buvo sapsno vizija ir kartu – ne sapsnas... Kaip ligai gali tėtis panasios svajonės? Jos trumpas...

Paskui Vivaldžis tarsi sapne pajuto, kad Eriks nutraukė jį marškinius ir degančiomis lūpomis glamonusi jam kūna. Eriks pasilenkė ir pabučiavo jo bambą, pasistėpusi juodoje vėlioje įtikinoje plaukų dangoje. Tai buvo bučinys, skirtas Vivaldžio garbei. Vivaldžio kūno ir geismo garbei. Vivaldžio, kuris pradėjo drebėti tarp, kaip niekada ankstesni. Tačiau vien tik glamonus negalėjo atsikilti galutinio džiaugsmo. Vivaldžis jautėsi neaukšta, nelinodamas, kai siekia Eriks ir kai jam reikalauti iš jo.

Tai buvo pirmasis po daugelio metų jo fizinių kontaktų su viršiu iš pirmasis jo gyvenime – su draugu. Kankinantis Vivaldžio nedrąsumas kėlė Eriko baimę, kad nieko neišėja. Vivaldžis sutiko su tuo, kad jis geimas jau susišpręso į nuo- gana tolį. Staiga jis apemė paniką: kas but, jeigu jie abu susivili? Ir tuo pačiu metu jame kunkullavo geismas, kuris klojo nedrąsai netikrumo labirintė. Vivaldžis nenorėjo įtakudinti Eriko. Visomis išgalėmis jis stengėsi sugrįžti į ankstyvosios jaunystės dieną.

Eriko kvėpavimas glosė Vivaldžio liemenį ir Vivaldži pamatu apemė vaikišką, bet pasitinkinti baimę ir savo galios pažautimas. Jis stipriai apkabino Eriks, jo kūną uždengė savuoju kūnu, tarsi norėdamas jį apsaugoti nuo griuvančio danguos. Tačiau jis suvokė, kad ir jis tarsi skydu dengia Eriko menę. Visa tai buvo acijaprastas, dviprasmiškas, lyg meilės akias veidrodiniam kambaryje, lyg skenduočio mirčio. Bet vėl visa tai priminė muziką – žvelnų flamenų lieknų linguojančių nendrių arba lietus lašų pliuškenimą. Vivaldžis bučiavo Eriks ir stengėsi išperti, kuo visa tai baigis. Jau seniai viršiukio kūnu jis ne-

staiga išsiaiškino.

– Man tai buvo stebuklinga, Eriks, – prabilo Vivaldžis, žvelgdamas į Eriko veidą. – O tu irgi?

– Taip, – sužadėjė Eriks ir liek tiek paraudo. – Nuostabiu negu išsiaiškau.

– Galbūt tai neapsikartos niekada.

– Žinau, – atsiduso Eriks ir po valandėlės pridurė: – O norėtum, kad pasikartotų?

Vivaldžis išleido. Pirmą kartą pojuto tikrą baimę.

– Nežinau, ką atskyt... Taip... Taip ir ne... Tačiau bet kokiu atveju myliu tave ir visas mylesiu. Manau, jog štai suprant... – Jis nustebino jo paties drebantis balsas. – O tu ar myli mane?

– Taip. Juk tu žinai, – atsakė Eriks ir, pažvelges į išblýkusių, išvargus Vivaldžio veidą, pakelė ranką ir paglostė jam šiurkštą skruostą – Labai tave myliu. Dėl tave pasiruošę visakam. Juk turėjai tai pajusti, tiesa? Ir myliu jau seniai. Aš finau, kad mano meilė tėiasi ilgai, labai ilgai.

– Iš tiesų? O aš apie tai nežinojau!

– Aš taip pat, – atsakė Eriks. – Puiki diena, tiesa? Viskas prasideda nuo atradimų.

– Tai bus įrašyta danguje. Eriks, ten bus atveriamas džioios knygos ir vienai bus įrašyta joste... – sužadėjė Vivaldžis, primerkdamas akis.

Suskambė telefonas. Tačiau nė vienas nepukė tagėlio. Paskui Vivaldžis išloko iš lovos ir išskubėjo į vėjus.

Eriks nuėjo į virtuvę. Ten pamatė, kad viešpatės ištvarka, tik mažėjančių, negu jo minytose. Jis užsiatė kavą ir ištirėjo į dujų bepsuelę. Paskui išėmė du puodelius, surado cukraus ir pieno. Sugrižę į kambarį, aurinko suolo atsiaurus, išvalė pelenečą. Paskui surinko ant grindų išmetytus savo iš Vivaldžio drabužius, padėjo viską ant kėdės ir patišė paklodę. Panoro valgymą, bet išaldytavas buvo ištuštas. „Galvojo, kad būtų galima nuciti į krautuvę. Vivaldžis taip pat norės valgymą. Pažvelgė pro langą. Lietus pylė kaip iš libdro. Eriks išišūrėjo į galvę ir pamiršo krautuvę. Lietus, rodes, pakėtė sienu, langą, durų, žibintų, medžių kontūrus. Eriks ištylėdamas visą tai analizavo, stengdamasis atrinkti jį ženklinančias mintis ir pabėgti nuo jų. Su liūdesiu pagrivojo apie Yva, savo išivalzduodamas dvigubu išlikimybės laisvutojų, ir pajuto, kad jis gyvensimo pamatai svyrusoja. Ir venios grūdėjo si besimaudančio Vivaldžio žvilpavimą.

Brišas nuleido žaliuzi ir nuėjo nuo lango. Vėl suskambė telefonas. Dabar Eriks pakelė ragelį ir pati savo sumurėjo. „Naujas atradimas“.

– Tai tu, Eriks? – pasigirdo jo agento Harmono balsas. – Atleisk, kad taip neksti sekmedienių suku tau galvą. Bet tave taip sunku pagauti.

– Mane? Ištisomis dienomis sėdišliu namie, apsiglēbus į nuostabų scenarijų.

– Gerai, dabar klausau!

– Aha?

– Į Kaliforniją nevyksai. Ar žinai, kur yra „Allies Studios“ ateliė?

– Jaisvaizduoju.

– Ateik ten. Po savaitės prasidės bandomosis filmavimo scenos.

Ir venios išėjo Vivaldžis – tokis baltai nuogas mitinės. Jis nuslinko į virtuvę, apžiūrėjo puodus ir, sugrižę į kambarį, vėl išsities į lovos.

– Dėkui tau, Harmonai. Iki pasimatymo.

Eriks padėjo ragelį.

– Geros naujienos? – patlausė Vivaldžis.

– Skambino mano agentas. Trečiadienį prasideda bandomosis filmavimo scenos.

– Puiku.

Eriks išpylė kavos, paskui atsisėdo ant lovos ir abudu susidažė viskiu taurėliams.

– Už tavo pirmajį Oskarą!

– Esu nuostabus, Vivaldži. Už tava Nobelio premiją, – nusiuokė aktorius.

– Tai dar nuostabiu. – Vivaldžis išėrėjo į Eriko ir staiga pridrė: – Tu būsi labai vienilių.

Eriks patraukė pečiai.

– Jeigu jau užėjo apie tai kalba, tai viešarė greitai ir tau. O aš esu ir dabar vienilių.

– Iš tiesų? – atsiliepė po valandėlės išdundu ir prislopintu balsu Vivaldžis. – O ar jaučiessi vienilių, kai atvežiuos tavo vaikiną?

– Nez... – aktorius užsikrito. – Il kur galiu finoti? Ir taip, ir ne... Dabar galbūt matau prasmę tik tuo įtikinoje, kai abu pasilėpę čia nuo visų mūsų kankiniančių klausinių, kai tu myli mane, o aš – tave, kai myliu tau, kaip niekada jau ne-myliame šiamė pasaulyje... kaip niekada nebūsimė mylimi...

– Nežinau, ar galu su tuo sutiki, – atsakė Vivaldžis. – Galbūt... Bet matai, mūsų dienos jau sienka į pabaigą. Kiek laiko dar nutekės, kol atraišime panasių keliai? Nesame visi, suprantame, kaip atrodo gyvenimas, kaip bėga laikas. Aš neaugėbėčiau dieną po dienos, mėnesio po mėnesio gausi tave tavo vienatvėje. O tu – mane manojoje. Gyvenimas mus blokiai į skirtinges puses. Nieko nepadarysite, – Vivaldžis nusilypojo į pažvejį į Eriko išplėstomis skimis. – Būtų nuostabu, jeigu tai nesibaigtu. Tu esi labai gražus, Eriks. O, jeigu sugebetume išsaugoti tai, kai suradome stebuklą... Taip, Eriks! Stebuklą! Aš pasidaryčiu parazitu, ir mes abu sumenkėtume. Matai, kai galįs atsikilti mums gyventi drauge? Nebent niekuo neįspareigotume, tik mylietume ir būtume savų įtakėjimų išlindininkai. Ar sutinki su manim? – paklausė Vivaldžis, bet, nesilaikęs atsakymo, gurkštėjė viskiu ir vėl prabilo, tik kitu tone: – Maudydamasis venioje,

galvojau, kad man buvo gera tavo glėbyje. Kodėl ne? Subili manė, suteiki žvelnumo. Man patinka tuo meilės būdas, bet... Negaliu. Af numirčiau, o mirusio... – vėl pažvelgė į Eriks ir išlindai nusilypojo, – mirusio tu negalėtum mylėti. O aš noriu, kad būčiau mylimas iki gyvenimo pabaigos.

Eriks pakelė ranką, paglostė Vivaldžio veidą, o kai iš autuvė į delnā, sužadėjė:

– Dėl tave – vienkas, mano brangusis. – Ufsikirto. Gal išgeresi kavos?

Vivaldžis papurtė galvą.

Penkiočia minutė po devynti Eriks jau buvo išlaimaujė, nustikėjus, susitarkęs. Apsivilkė lietpalčiu. Vivaldžis dar nesirengė.

– Eik jau, – tarė Vivaldžis. – Aš dar pabūsi.

– Gerai, – atsakė Eriks, bet vis dar delnė išleidi. – Palikiu tau cigaretes. Pakelius nusipirkiau.

– Jau bėga, – atsakė Eriks, bet sustojo prie durų, atsigrežė į Vivaldži, kuris nėogas atvejo kambario vidury, laikdamas puodelį kavos, stovedamas toki liūdhas, akis įtameigė į grindis. Pajėjė drąsą žvilgsnį, akis pakėlė ir, pastatę ant stalo puodelį, žengė durų link. Vivaldžis pabučiavo Eriko lūpą ir pažvelgė į jis.

– Greitai pasimatymime...

– Taip... Greitai... – atsiduso Eriks, atidarbė duris ir išejo.

Vivaldžis klausėsi jo finganių. Paskui pėtė prie lango ir pakėlė žaliuzi. Eriks pasirodė gatvėje. Apšildairė į lais. Tada susilenkė, ištraukė galvą, subėgo kaligatinu. Vivaldžis žvilgejė į išejo, kol šis išnyko jam iš akių.

Paskui pradėjo rėngti ir staiga išgirdo skambutį. Vivaldžis išsiseigė diržą, įėjoką į batas, pataisė lova. Dar truputį palauke. Paskelėjo priešbučio durys. Ji praverė jas ir iš tolė išgirdo balsą:

– Eriks Džonass.

– Čia! – atsiliepė Vivaldžis į pamatė telegramų išnėdėtojo.

– Eriks Džonass. Tai būsite jūs?

– Ne. Jis išėjo. Bet galu ir aš priimi telegramą.

Vivaldžis pasirakė ant kvito, davė berniukui dviečiems centų ir aš telegrama grįžo į kambarį. Pagalvojo, jog tai pranešimas iš Eriko režisieriaus, bet, apžiūrėjęs telegramą, suprato, kad jis atkeliaus iš Europos. Padėjo ją ant telefono stadiolio ir popierius skiautėjė išraskę. „Paziokliu tavo lietpali“. Nepraliopas telegrafas“. Valandėlė susimastė ir priartėti. Tai buvo nuostabiaus diena. Aš myliu tave. Vivaldžis“. Lapeli padėjo vidury stalo.

Apšildairė. Lovą paliko nepaklotą, viskiu butelius ant grindų, taurėles ant stalo. Buvo tyli, tamsu, tik girdėjosi lietus barbenimas. Dar kartą žvilgėjė į telegrafių. Telegaramos višada jis jaudindavo. Užtrenkę pastui save duris ir išėjo į pasipustantį lietu.

Lekiuvas pradėjo leistis. Stiuardės paprašė keleivių nesikilti į vietą. Yva pačiuipinėjo paketai su konjaku ir megatomis Eriko cigaretėmis. Paskui žvilgėjė į laikrakinį, kuris Eriks su malonumu perskaitytas. Aerodrome maišių būryje laukiasi

Jei gū kas mano, kad pornografinių filmų gamyba – didelis majorumas, tas labai klysta. Tai sunkus ir nuobodus darbas.

Kur meistriškumo paslapčys? Kaip štis valkinai ruošiasi žiurevų teismui, kaip įveikia didžiųjų finanšų krūvį? Ką daro videoseksuo atlikėjai, kad visada fone nurodytu ir puikiu vadintu? Apli tai – šis straipsnis.

Dauguma homoseksualinės pornografijos žvaigždžių tam tikrais sumetimais vedina savo heteroseksualiai arba apskritai nekalba apie savo seksualinę orientaciją. Beja, koks mums skirtumas, kokia atlikėjo orientacija. Svarbu, kad pagrindinis atlikėjo „rankis“ visada būtų pasirodęs darbu, kad vienkas ekrane būtų daug gržtai ir iepūdinėti nei gyvenime. Kad vienkas būtų taip, kaip žiurovas nori. Tik štai pasiekti nerātaip paprasta. Kiekvienas atlikėjas „formuoja ranką“ vis kitaip. Ir pats subtiliusias nuanzas čia būna lemiamas.

Bretas Rūardsonas iš TOP MAN neleidžia liečti savo piaskukų, o filme THE BIG ONE jis nekentė savo partnerio Kurto Beuerio. Lonaas Flekcas ir Krisas Makarovičius vienai kitą dievina.

Viliamas Higineas nori, kad sedmenys ir tarpa tarp jū būtų nuskusti.

Kurtas Beueris žavisi savo užpakuoliu ir filmavimo metu dežnai klausia aplinkinių: „No kaip, ar puikiu nusekustes? Ar norori pažaisti su juo?“. O Amerikai ji įjaučiama, jeigu kai nori iš filmavimo grupės likrai neatsisakyti „pažinėti“.

Motui Pauersui būtina kai 15 minutių užvalgyti: 9 val.– aplankinė sulypa, 10 val.– banansas... Jis megata džiūti ratkarbius pasintiprinčiamas. O Ožionui Vincentui iš filmavimo alkitei žmonai atnešadovo iškiltinių. Tai būdavo žavu!

Bakas Tenoris orkestrą stimuliuodavo morfijum.

Žodžiu, kiekvienam savo.

Daugumai atlikėjuose seksualinio susijaudinimo stimulas yra partneris arba partnerių grupė, nors kitiems ir to būna kita: filmuojant HARD ROCK HIGH, vaikinukas, visų vadintamas Spideriu, praišydavo Dereka Džensens, kad tse apdaudytų jam skruostus; Mairli Brauni ir Skotui Bondui „rankų“ darbu paruošdavo kas nors intensyviai pasidarbavęs burna; Vika Jengbladą ypač jaudindavo pokalbiai „nevariom“ temom, o filmavimo metu Skotas prisiėdavo stovėti atsukęs jam savo užpakuoliu visą filmavimo dieną; Štvo Kenedžio partneris Džemijense mušėdo jam per skruostus „rankui“ arba grubliai suvarydavo jų burną.

Ožetas Strakeris (iš „Naglis“ Nr. 2) nemėgo bučiutis, o jo partnerė Džej Stofaną filme ON THE ROCKS būtanti bučinė „užsiedavo“. Tik kai Džojus atsisakė dėl to filmoti su Džetu, būtovo priverstas nugalėti save ir pabučiuoti partnerį. Džojų taip pat jaudindavo pleukuota krūtinė, todėl ypač dželj malonumų jautė dirbdamas su Džiliu Raiku.

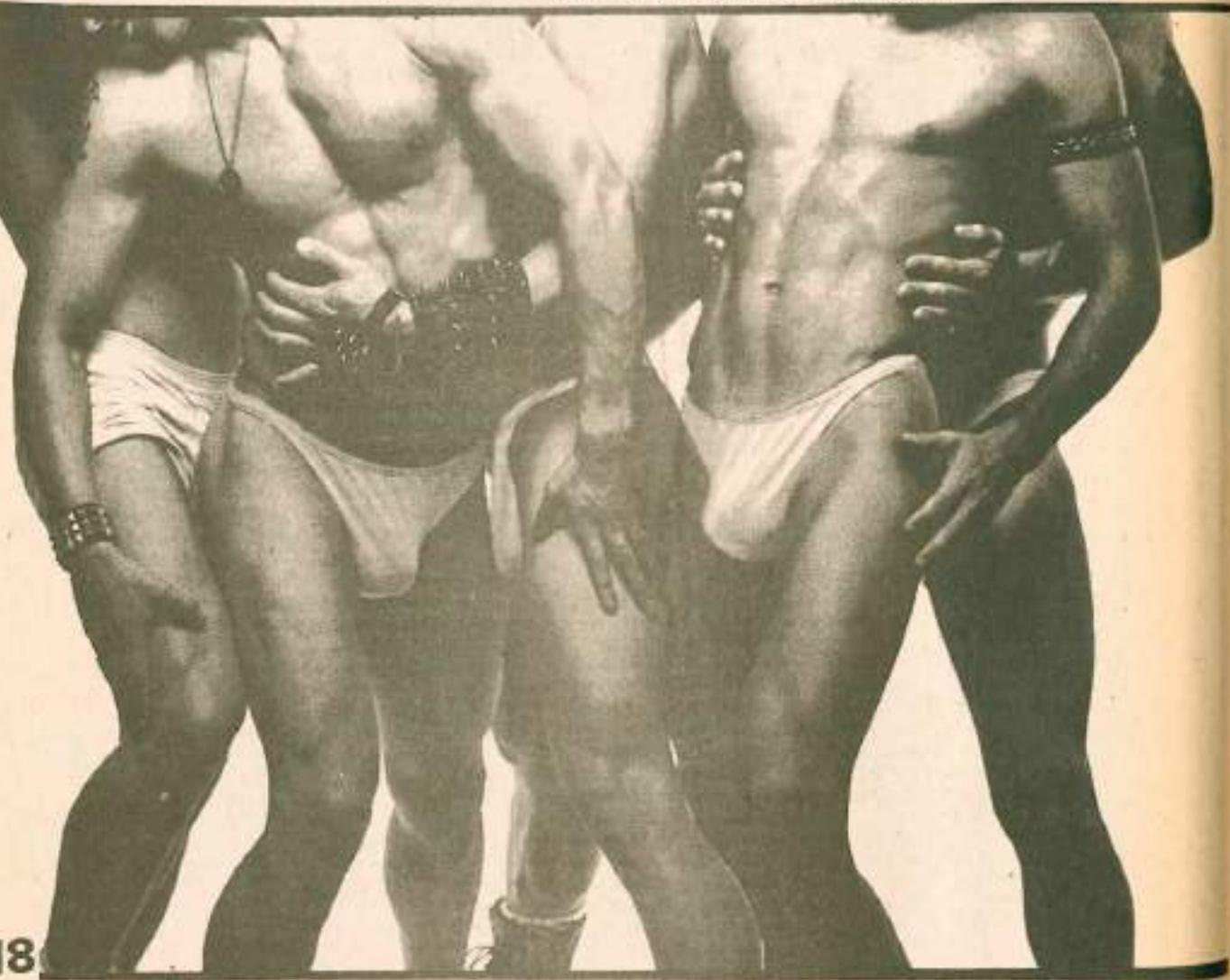
Filmavimo alkiteleje dažnai rodomi videofilmai. Kai Metas Pauersas „trūkė“ su Alekso Stouno užpakuoliu, visą laiką siebėjo ekrane filmą „Gilioji gerklė“, kur derbavosi du vyrūkai ir viename marginin.

Tačiau didžiausią reikštę filmavimo alkiteleje turi gėnoriskumo atmosfera, kuria sukuria (arba ne) aplink atlikėjus filmo režisierius. Jeigu jie tinkamai parinks atlikėjus, tai filmui sėkmė bus beveik garantuota.

Homoseksualaus video – pasealyje viena svarbiausiai sėkmės priežiūra yra asmenybė, todėl dažnai rezultatai lemia ne režisierius, o atlikėjas.

Gali gale bet kokioje filmavimo alkiteleje viską lemia profesionalumas.

Sutramplintas vertimas iš ADVOCATE

žefas, Vaiklas ir kit...

**DISKOTEKA
ŠVEDIŠKAS STALAS
PRANCŪZIŠKAS ŠAMPANAS
NAUJAMETINIAI SIURPRIZAI
EROTINIS ŠOU**

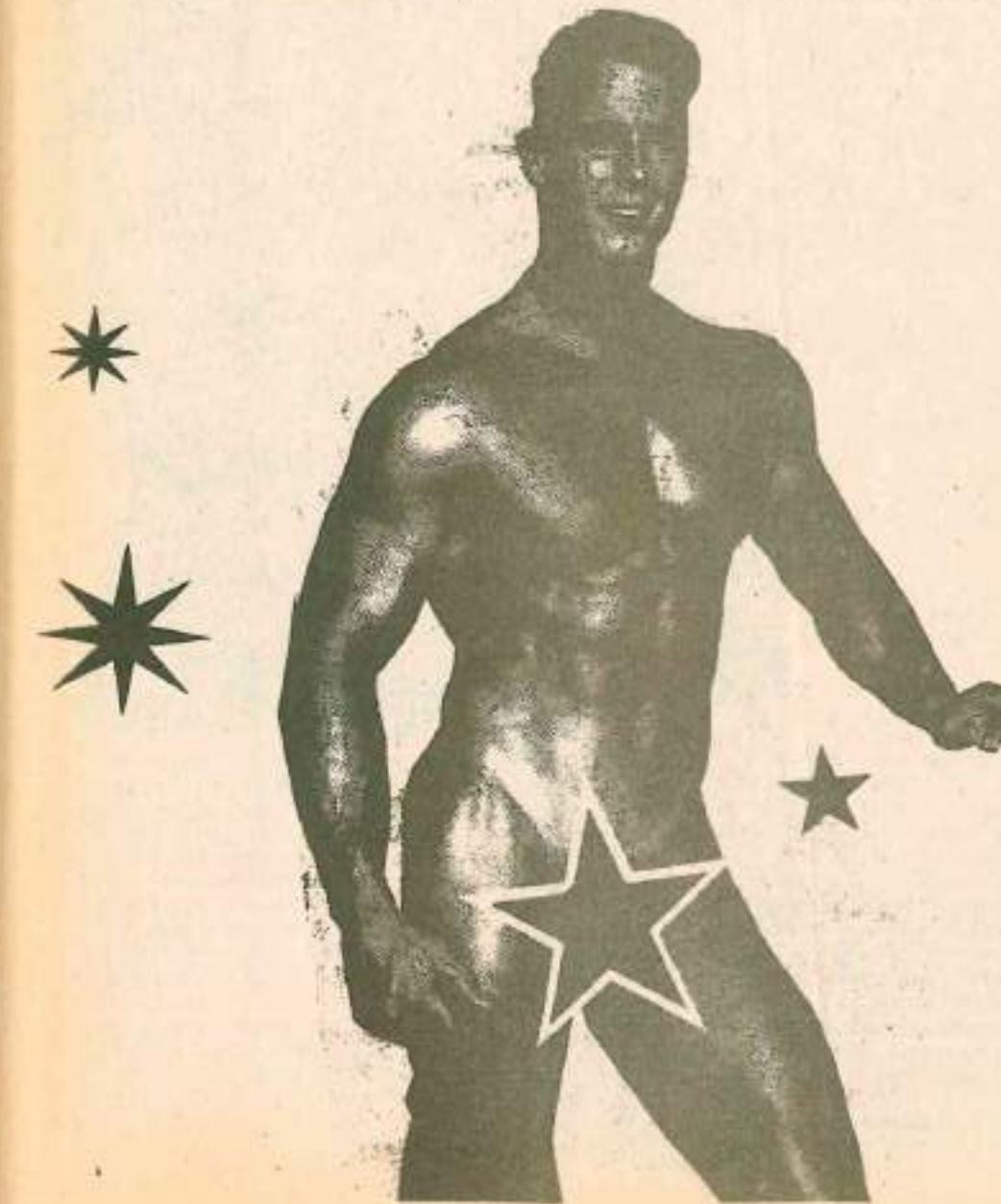
NUKŪS KAMBARIAI IŠTROŠKUSIEMS VIENATVĖS DVIESE

ir visa tai tik už 100 Lt žydrame restorane "SATYRAS"

gruodžio 31 d. 21 val. (iki ryto)

Skubėkite užsisakyti bilietus. Jų yra tik 200!

Informacija tel.: 77 88 09, 35 84 51

S markizas de Sadas

Trisdešimt metų kalėjime, kur jis buvo įkalintas dėl „didelių iškrypių“. „Bausmo ir homoseksualumo“, leido markizui de Sadai paradyti milžinišką kūrinį, kuris didesnė dalis, deja, buvo sunaikintas. „Gamtos, – rašė jis, – sukūrė žmogų tam, kad jis bet kokiu būdu patiria malonumą“; ir dar priduria: „Tuo biloje aukoms, bet jos būtinės“. Galų gale ir pats de Sadas, matyt, buvo aukas. Jis buvo ne kartu įgręstas į kalėjimą. Pirmą kartą dėl to, kad sumušė slėgtą, kurį jis pasiližė pasakėliaus 24 litų sumą, kad gauti gelžčiamą malonumą. Antrą kartą tai buvo po orgijos, kurios metu jis prestižiamės dalių ispaniškos mosės tabletės (lytinį potraukį ir potenciją kelianties prepernas pagal Ridelje receptą), o paskui jis su Jomis turėjo analinius santiukus. Alrodo, kad de Sadas nebuvė homoseksualistas, o tik visiškai atsidavęs analiniam santiukiniui. Savo gyvenimą jis baigė Šarantono kalėjime.

„120 Sedomo dienų“ buvo užbaigt 1785 metų spalio 22 dieną. Knygos herojė Diuklo nusisamdoti tvirtinėja 25 metų mergaitę, vardu Žiustinę. Tačiau ši kartą kilintas pageladavo būti išplaktas vyriškos lyties patarnaujėjo...

18 DIENA

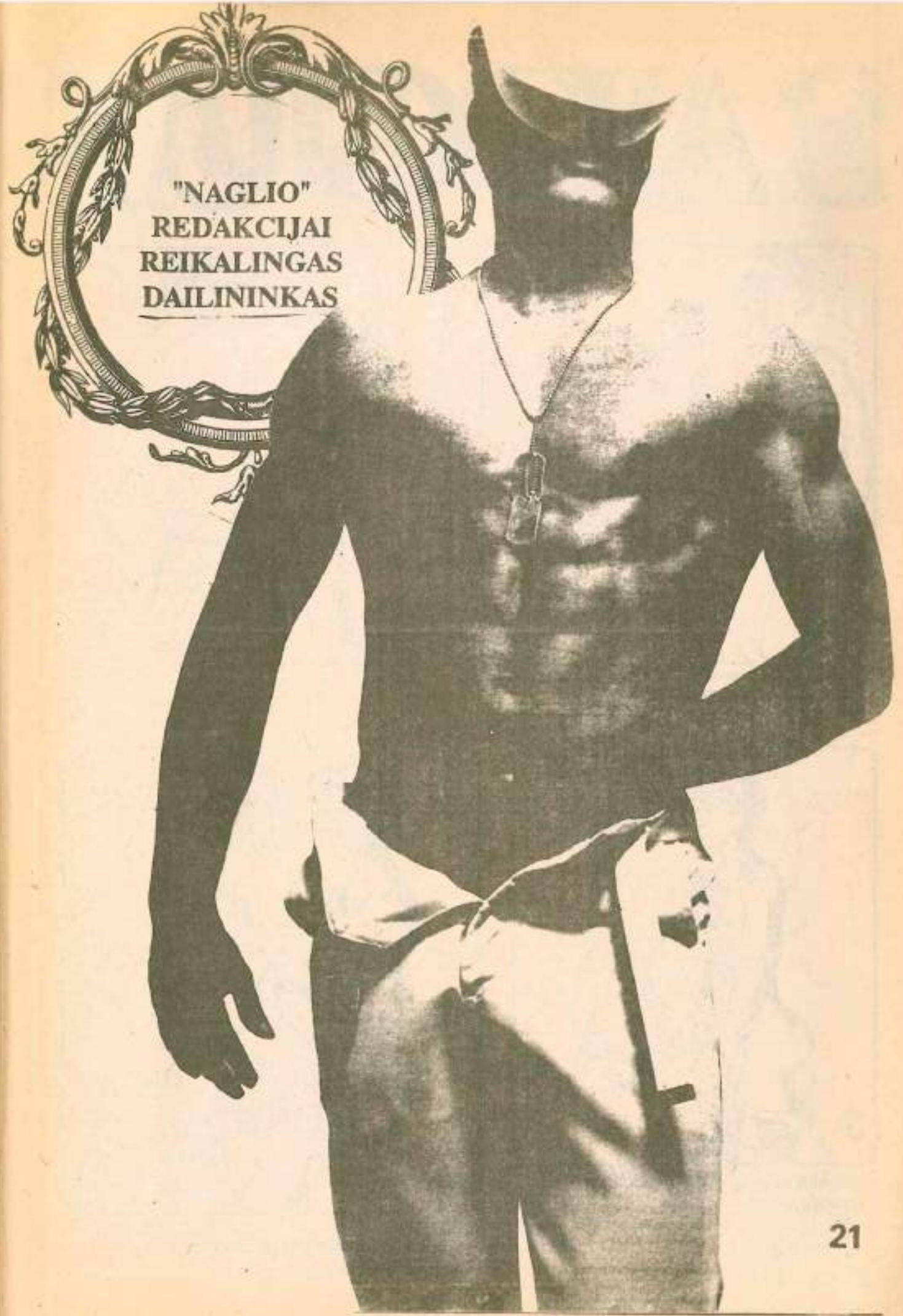
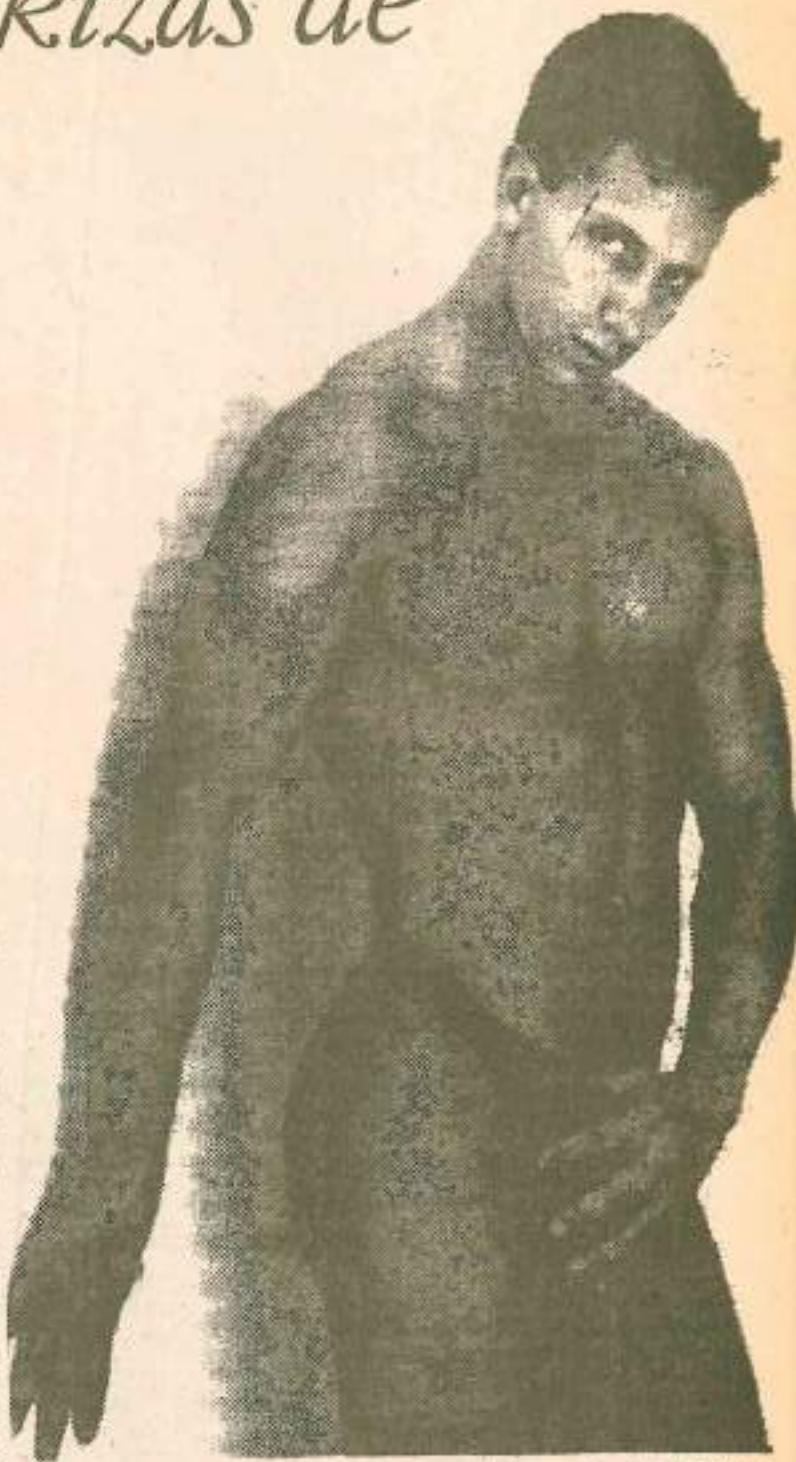
Deja, nebuvė įmanoma pasiekti ją pas trečią „čempioną“, nes šis keistuolis negaliėjo pakęsti nieko moteriško. Išgyrus drabužius. Bet su tais moteriškais drabužiais turėjo būti vyras, o tiksliau paseakius, tas parlaus norėjo, kad jis išplaktų moterimis persirengęs veikinias. O kokių ginklu reikėjo čia naudoti! Nemanykite, kad tai buvo rykštė; tai buvo karklių ryšulys, su kuriuo reikėjo jam barberiškiusiu būdu draskyti sėdmenis.

Kadangi tas klientas buvo mūsų kepėjo pirkėjas, ty žmogus, kuris ligai buvo mūsų namų draugas, todėl man čia nebuvė sunkumų. Aš liepiau aštuoniolikos metų jaunuoli, kuris kartais gaminėdavo mums valgį, gražiai perrengti ir prieštačiai jį apsiginklavusį karklių ryšuliu, savo klientui. Jūs neįsivalžuodami linksmėnimo už ta sceną, kuria nė pamačiau.

Jis pradėjo atidžiai apžiūrinti tariamą merginą. Be abeo, ji atliko jo skoni, ir iš pradžių jis šešia kortus perbušlavo ją į lūpas. Paskui jis parodė jai savo sėdmenis

ir paseakė jai (atrodė, kad jis jaunuoli likrai laiko merginej, kaip jis turi gloti ir spausti). Jaunuolis, kuriam nė buvo tai pažiūrėti, darė višķą, ko iš jo reikalo. „Pirmyn! – tarė gašlūnė. – Plak mane ir negaliak!“ Jaunuoličio rykštėlį rėsių ir slypė ranka penkiasdešimt kartų be pertraukos pliekė jam atidžius sėdmenis. Kai gašlūnė stiprūs smūgliai pasestinė, puolė jis pris viršliukos pliekėj, pakelė jai sijoną, ranka įsitikino, kokis yta, ir godžiai apgliebė jaunuolio sėdmenis. Iš pradžių jis nažinojo, kuriam daiktui atiduoti pirmenybę, bet galų gale pasirinko užpakalį. Jis ištringė tan pripraudė savo lūpas. O, kiek kartų išstringiau atrodo tai, kai paprastai vadinama nonaturaliu dalyku, negu tai, kas natūralu! Argi jis bučė pajutęs tokį siestą su moterišku užpakalium? Niekumet jis nebūtų taip bučiavęs moteriškos, kaip kad bučiavo vyriską. Tria ar keturių kartus būlo nepreustabumio šežuvia, rodėsi, dingę tarp jaunuolio sėdmenų.

– O, mano brangusia, tąk toliss savo pradėtų darbę! – ūkė jis vėl. – Jis dar kartą pliekė, o kadangi jis dabar buvo įgevęs jégą, tai ta

artrą ataką jis pakėlė su dar didesne ištverme. Pradėjo tanketi kraujas ir tuo pat émè standėti jo varpa. Jaunuolis turėjo apaudytį ir gnuosytį jo varpą, o sonis jam antrą kartą užverė sijoną. Ši kartą jis jau norėjo turėti jo varpą, jis gnuoszd ją, kulanė, purtė ir tuo padėmė ją sau į burną. Po šių įvadinių glamonių jis paprašė išplakti jį trečią kartą. Sios paskutinės scenos metu jis spėmė tokią paénielę gašlūnės, kad jis parverštė grąžtį jaunuoliui ant lovės ir pabė arči jo atsigubė. Jis apaudė savo varpą prie jaunuolio varpos, savo lūpomis jiesiurbė į jaunuolio lūpas ir, kai jis savo glamonėmis jį ikailino, tą pečių aklinių jis auseikė jam ir sau dangišką malonumą; abu vienai metu nuleido.

Mūsų gašlūnės, sužvėtas to, kas žyko, pražė manęs jam dažnai auseikid tokį pat malonumą, nevarbu, ar su tuo pačiu jaunuoliu, ar su kita. Aš norėjau jį grąžinti į naturalų kelią ir pasekiau, kad oši turiu ir puikūs mergaičių, kurios jį lygiav ilgapet smagiai išplaktų, bet jis nonorėjo jų nė matyti.

Ir volečių knibus vertė Preinas Dueobs

SAUGUS SAUGUS

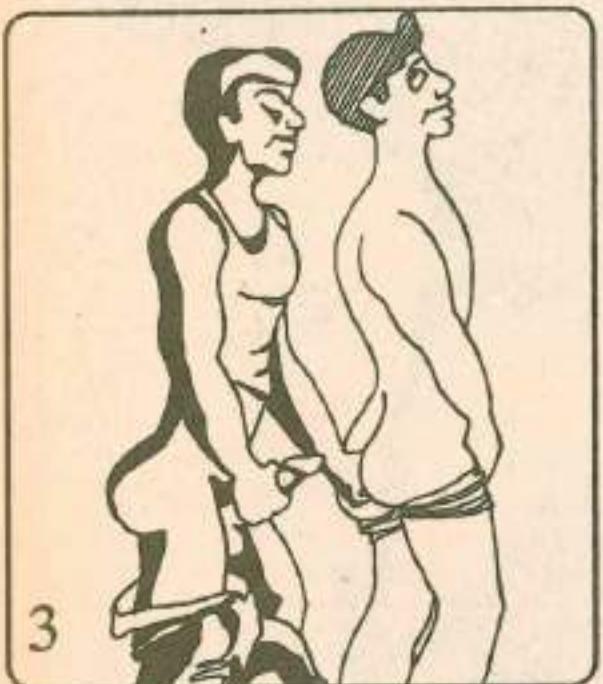
1

- Na, štai, šią skylutę užtaisau.
- Ar negalėtum užtaisyti dar vienos skylutės?

2

- Kodėl gi ne. Tik kur ji yra?
- Štai čia...

3

- O, šią skylutę aš su malonumu sutvarkysiu!

4

- Kas tai?
- Tai mano padėjėjas, be kurio aš niekada nedirbu.

5

- Užmauk ją. Tik neskubék.

6

- Ji galima užmauti ir burna.

7

- Kad darbes vyktų sklandžiau, skylutę reikia sutepti.

- Oi, kaip kutenai!

8

- Štai ir užtaisau šią skylutę.
- O, kaip pulkul..

57. 29 metų valdinas nori susipažinti su įvairaus amžiaus (18 – 40) vaikinais ir vyrais iš visos respublikos.

58. 26 metų aukštasis rudaakis kauniotes laukia Tavo laiško. Noriu sutikti tikrą draugą, kuriam būčlau reikalingas. Jei Tau 18 – 25 ir gyveni netoli ese, parašyk. Atsakysiu visiems, kas kartu su laišku atsius ir savo nuotrauką.

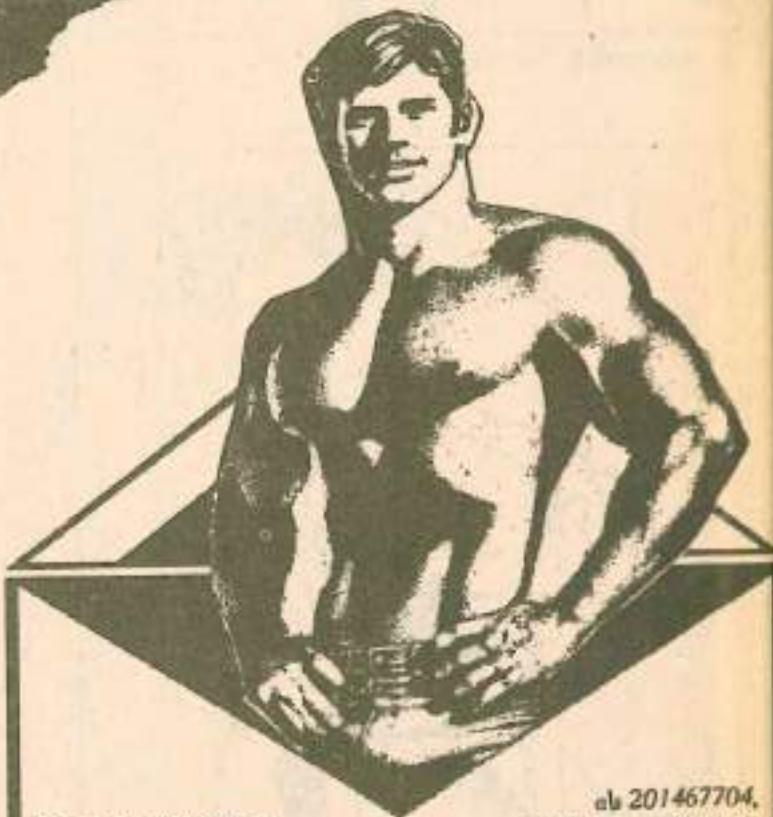
59. Ūsuotas, lieknas, linksmas, dėmesingas 35 metų brunetas romantikas – tai vis aš. Jeigu Tu mėgsti ir moki šeimininkauti, triūsti darže iki devinto prakaito, o paskui nuogas pliuškentis ežere, parašyk man. Visa tai daryti dviese daug smagiau.

Primename, jog skelbimo kaina – 4 Lt, laiško persiuntimas pasirinktam adresatui – 1 Lt, laikraštis paštu voke – 2 Lt, metinė prenumerata - 18 Lt (atslunčiamu voke). Pinigus siūskite į „Naglio“ sąskaitą, o perlaidos kvitą ir savo adresą – į redakciją.

54. Mano draugas – paprastas, nuoširdus, doras ir rūpestingas, 29 metų simpatiškas ūsočius. Kadangi jis yra drovus, tai šį skelbimą parašau aš, norėdamas jam padėti susirasti tokį pat paprastą ir nuoširdų vienmetį vilnietį.

55. Man 24 metai. Linksmas, stambokas. Sako, kad simpatiškas. Esu dirbantis studentas. Gyvenime jau teko patirti ir šilta, ir šalta, bet optimizmo nepradau. Turu daug draugų, bet vienintelio – nėra.

56. 40 / 176 / 76. Dažnai galvoju, jog ir mano gatvėj bus žventė. Kol kas laukiu ir vyluosiu, kad kur nors Vilniuje ar netoli ese gyvena vienišas, tvarkingas, negeariantis, nuoširdus žmogus, kuris nemégsta vienas elti į teatra ar filharmoniją. Jeigu Tau tarp 30 ir 45, parašyk man.

Mėnesinis "NAGLIS"

Redaktorius Stasys Dimbelis
Ats. sekretorius Audrius Mažuolis
Menedžeris Paulius Vorobjus

Giedraičių 85, 401 kub.

2042 Vilnius

tel.: 35 84 51

el. 201467704,
(telefoniškai – 57060663)

Komercinis bankas

"Vilniaus bankas"

Kodas 260101777

Sponsoringo VJ "SPAUDA"

SL 173

Kaina 1.50 Lt